AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2007. szeptember 12. *

A T-60/05. sz. ügyben,

az **Union française de l'express (UFEX)** (székhelye: Roissy-en-France [Franciaország]),

a **DHL Express (France) SAS**, korábban DHL International SA (székhelye: Roissy-en-France),

a **Federal express international (France) SNC** (székhelye: Gennevilliers [Franciaország]),

a **CRIE SA** (székhelye: Asnières [Franciaország])

(képviselik őket: É. Morgan de Rivery és J. Derenne ügyvédek)

felpereseknek

* Az eljárás nyelve: francia.

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik kezdetben: A. Bouquet és O. Beynet, később: A. Bouquet és V. Di Bucci, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

a **Chronopost SA** (székhelye: Issy-les-Moulineaux [Franciaország], képviseli: D. Berlin ügyvéd)

és

La Poste (székhelye: Párizs [Franciaország], képviseli: H. Lehman ügyvéd)

beavatkozók,

a felperesek által a francia posta és a francia kormány ellen a franciaországi nemzetközi gyorsposta-szolgáltatási piaccal kapcsolatban benyújtott panaszt elutasító 2004. november 19-i SG-Greffe (2004) D/205294 bizottsági határozat megsemmisítése iránti keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, N. J. Forwood és I. Pelikánová bírák,

hivatalvezető: K. Pocheć tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2007. április 26-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1. *A jogvita felei*

1 A felperesek azon 2004. november 19-i bizottsági határozat címzettjei, amely elutasította a franciaországi nemzetközi gyorsposta-szolgáltatási piaccal kapcsolatban benyújtott panaszukat.

2 Az Union française de l'express (a továbbiakban: UFEX), 1997-ig Syndicat français de l'express international (a továbbiakban: SFEI), a francia jog alapján működő, a gyorsposta-szolgáltató társaságok nagy részét – így többek között a másik három felperest – tömörítő szakmai szakszervezet.

3 A francia posta (a továbbiakban: La Poste) 1985 végétől, illetve 1986 elejétől kezdve az addig Postadex néven működetett gyorsposta-szolgáltatásának ellátását a Société française de messagerie internationale-ra bízta (a továbbiakban: SFMI). E társaság törzstőkéje 66%-ban – a La Poste 100%-os tulajdonában lévő – a Sofipost, 34%-ban a TAT Express, a Transport aérien transrégional légitársaság leányvállalata tulajdonában van.

4 1992-ben az SFMI gyorsposta szolgáltatásának szerkezete megváltozott. A Sofipost és a Transport aérien transrégional új társaságot hoztak létre Chronopost SA néven, amelyben továbbra is a törzstőke 66%-át, illetve 34%-át tulajdonolták. A Chronopost átvette az SFMI belföldi tevékenységét, az utóbbi pedig megtartotta a nemzetközi szolgáltatásokat. A Chronopost a nemzetközi gyorsposta-szolgáltatást megbízója nevében megbízás keretében végezte. 1997-ben a Chronopost a Sofipost (2001-től Geopost) 100%-os irányítása alá került.

5 Az SFMI a nemzetközi gyorsposta-szolgáltatási tevékenységét a Global Delivery Express Worldwide France-ba a Global Delivery Express Worldwide (a továbbiakban: GDEW) elnevezésű szolgáltató társaság leányvállalatába apportálta. A GDEW olyan közös vállalat, amely az ausztrál TNT társaságot, a La Poste-ot és a német, a kanadai, a holland, valamint svéd postát tömöríti. Ezt az összefonódást a Bizottság a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 1989. december 21-i 4064/89/EGK rendelet (HL 1990. L 257., 13. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 31. o.) alapján az összefonódást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánító 1991. december 2-i határozattal (IV/M.102 – TNT/Canada Post, DBP Postdienst, La Poste, PTT Post és Sweden Post ügy) (HL C 322., 19. o., a továbbiakban: a „GD NET"-határozat) engedélyezte. Az SMFI az összefonódás révén 1994. július 28-án a GDEW-be olvadt, vagyis az SMFI jogilag ekkor szűnt meg. 1996-ban a La Poste kivonult a GDEW-ből.

6 A jelen ítélet további részében az SFMI-Chronopost megnevezés a La Poste nemzetközi gyorsposta-szolgáltatási ágazatban tevékenységet végző leányvállalatára utal.

2. *Az 1990. december 21-i panasz*

7 Az SFEI 1990. december 21-i panaszában előadta, hogy a francia állam az SFMI-Chronopostot a nemzetközi gyorsposta-szolgáltatás terén jogellenesen támogatta. A SFEI és a Bizottság képviselői között 1991. március 18-án tartott informális találkozó során felmerült az a kérdés, hogy a La Poste mint társaság megsértette-e az EK 82. cikket, illetve a francia állam megsértette-e az EK 86. cikket, valamint az EK 3. cikk g) pontját, továbbá az EK 10. cikket és az EK 82. cikket.

8 Az EK 82. cikkre figyelemmel az SFEI a La Poste által a leányvállalatának nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítség módszereit jelentette be. A La Poste által elkövetett erőfölénnyel való visszaélés abból állt, hogy leányvállalata rendellenesen kedvező feltételek mellett használhatta az anyavállalat infrastruktúráját, amelynek célja a postai alapszolgáltatások piacán fennálló erőfölényének a nemzetközi gyorsposta-szolgáltatás szomszédos piacára való kiterjesztése volt. E visszaélésszerű magatartást az SFMI-Chronopostnak nyújtott kereszttámogatásokkal valósította meg.

9 Az SFEI egyrészt az EK 86. cikk, másrészt az EK 3. cikk g) pontja, illetve az EK 10. cikk tekintetében arra hivatkozott, hogy a La Poste leányvállalatának nyújtott jogellenes magatartása a francia államtól származó számos utasításból és iránymutatásból eredt.

3. *A Bizottság 1992. március 10-i levele*

10 1992. március 10-i levelében a Bizottság arról tájékoztatta az SFEI-t, hogy nem kíván az EK 82. cikk címén vizsgálatot indítani. Az SFEI, valamint annak három tagja, vagyis a DHL International [később DHL Express (France) SAS, a továbbiakban: DHL], a Service Crie (a továbbiakban: CRIE) és a May Courier keresetet nyújtott be a Bizottság e levelében hozott határozata ellen. Az Elsőfokú Bíróság a T-36/92. sz., SFEI és társai kontra Bizottság ügyben 1992. november 30-án hozott végzésével (EBHT 1992., II-2479. o.) a keresetet, mint elfogadhatatlant elutasította.

11 A Bíróság a C-39/93. P. sz., SFEI kontra Bizottság ügyben 1994. június 16-án hozott ítéletével (EBHT 1994., I-2681. o.) hatályon kívül helyezte ezt a végzést, és visszautalta az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé. A Bizottság 1994. augusztus 4-i levelével visszavonta a kifogásolt határozatot, és arról tájékoztatta a panaszosokat, hogy panaszuk vizsgálata folytatódik.

4. *A panaszt elutasító 1994. december 30-i határozat*

12 A Bizottság 1994. december 30-i határozatával közösségi érdek hiányára hivatkozva elutasította az EK 82. cikkre vonatkozó részekkel kapcsolatos panaszt, azon indokból, hogy nem állt rendelkezésre elegendő bizonyíték annak bizonyítására, hogy az állítólagos jogsértések tovább folytatódtak. Az SFEI, a DHL, a CRIE és a May Courier megsemmisítési iránti keresetett nyújtott be, amelyet az Elsőfokú Bíróság a T-77/95. sz., SFEI és társai kontra Bizottság ügyben 1997. január 15-én hozott ítéletében [EBHT 1997., II-1. o.] elutasított.

13 A Bíróság a C-119/97. P. sz., UFEX és társai kontra Bizottság ügyben 1999. március 4-én hozott ítéletében [EBHT 1999., I-1341. o.] a fellebbezésről döntve hatályon kívül helyezte a fent hivatkozott ítéletet, és visszautalta az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé.

14 Miután a Bíróság visszautalta az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz, az utóbbi a T-77/95. sz., UFEX és társai kontra Bizottság ügyben 2000. május 25-én hozott ítéletével [EBHT 2000., I-2167. o.] hatályon kívül helyezte a panaszt elutasító határozatot. Ezen ítéletet követően a Bizottság újra megindította a panasszal kapcsolatos vizsgálatot.

5. *Nemzeti eljárások*

15 A felperesek a Bizottság előtt indított eljárással párhuzamosan 1990-ben és 1996-ban a francia versenytanácshoz nyújtottak be panaszt a La Poste, a Sofipost, a SFMI-Chronopost és a Transport aérien transrégional ellen, amelyben a francia versenyjogi szabályok megsértésével 1986 és 1996 között megvalósult erőfölénnyel való visszaélést jelentettek be. A francia versenytanács a Bizottsághoz benyújtott panaszok elbírálását várva felfüggesztette az előtte folyó ügyek vizsgálatát. A felperesek 2005-ben visszavonták panaszukat.

16 1993-ban az SFEI és egyes tagjai kártérítés iránti keresetet nyújtottak be nevezetesen a La Poste, a Sofipost, a SFMI-Chronopost és a GDEW France ellen be a tribunal de commerce de Paris-hoz (párizsi kereskedelmi bíróság), amelyben az EK 82. cikk megsértésével (tisztességtelen piaci verseny) megvalósult jogellenes károkozásra, valamint az EK 88. cikk (3) bekezdésének megsértésével nyújtott támogatás elfogadására hivatkoztak. 1999-ben a tribunal de commerce de Paris az állami támogatásra vonatkozó részei tekintetében elutasította a keresetet. Az erőfölénnyel való visszaéléssel kapcsolatos bizonyítékokra vonatkozóan a tribunal de commerce de Paris a Bizottság határozatára várva 2000-ben felfüggesztette az eljárást.

6. *A megtámadott határozat*

17 A Bizottság a felperesek által a La Poste és a francia kormány ellen a franciaországi nemzetközi gyorsposta-szolgáltatások piacával kapcsolatban benyújtott panaszt elutasító 2004. november 19-i SG-Greffe (2004) D/205294 határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) a panaszt közösségi érdek hiányára hivatkozva újból elutasította. E határozat kizárólag az ügy EK 82. cikkre, EK 86. cikkre, EK 3. cikkre és EK 10. cikkel kapcsolatos részeire vonatkozik.

18 Ebben a határozatban a Bizottság először is megállapította, hogy a kifogásolt magatartás megszűnt (a megtámadott határozat 48–63. pontja), másodszor azt, hogy a La Poste állítólagos versenyellenes magatartása nem járt tartós hatással (a megtámadott határozat 64–121. pontja). Harmadszor a Bizottság megvizsgálta, hogy elegendő közösségi érdek állt-e fenn a panasszal kapcsolatos eljárás megindításához. A Bizottság kifejti, hogy mivel a kifogásolt magatartás 1991-ben megszűnt, és nem gyakorolt tartós hatást a piacra, ezért a közösségi érdek elemzése keretében nem köteles értékelni az állítólagos jogsértésnek sem a súlyát, sem az időtartamát. Kifejti továbbá, hogy mindemellett a gondos ügyintézés tiszteletben tartása érdekében megvizsgálja a panaszosok ezzel kapcsolatos érveit is.

19 A Bizottság ezt követően megállapította a közösségi érdek hiányát, és a panaszt ezen oknál fogva elutasította.

7. *A panasz állami támogatásra vonatkozó részével kapcsolatos határozat*

20 A Bizottság a panasz állami támogatásra vonatkozó részével kapcsolatosan a Franciaország által az SFMI-Chronopostnak nyújtott támogatásokra vonatkozó 1997. október 1-jén hozott 98/365/EK határozatában (HL 1998. L 164., 37. o., a továbbiakban: az

1997-es határozat) megállapította, hogy a panaszban meghatározott intézkedések nem minősültek az SFMI-Chronopostnak nyújtott állami támogatásnak.

21 A felperesek által előterjesztett megsemmisítési kereset tekintetében az Elsőfokú Bíróság a T-613/97. sz., UFEX és társai kontra Bizottság ügyben 2000. december 14-én hozott ítéletében [EBHT 2000., II-4055. o.] részlegesen megsemmisítette a fent hivatkozott határozatot.

22 A Chronopost, a La Poste és a francia kormány fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben. A Bíróság a C-83/01. P., C-93/01. P. és C-94/01. P. sz., Chronopost és társai kontra UFEX és társai egyesített ügyekben 2003. július 3-án hozott ítéletében [EBHT 2003., I-6993. o.] megsemmisítette a fent hivatkozott ítéletet és visszautalta az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé.

23 Az Elsőfokú Bíróság az ügy visszautalását követően a T-613/97. sz., UFEX és társai kontra Bizottság ügyben 2006. június 7-én hozott ítéletében [EBHT 2006., II-1531. o.] megsemmisítette az 1997-es határozat azon részét, amely azt állapította meg, hogy sem a La Poste által a leányvállalatának, az SFMI-Chronopost részére nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás, sem a Postadex átruházása nem minősültek az SFMI-Chronopost részére nyújtott állami támogatásnak. Az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Postadex-szolgáltatás SFMI-Chronopostra való átruházása állami támogatásnak minősült, mivel az SFMI-Chronopost semmiféle ellentételezést nem nyújtott ezért a La Poste-nak (az ítélet 167. pontja). Ezen túlmenően az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy az 1997-es határozat indokolása – amely csupán a Bizottság által alkalmazott költségértékelési módszer, valamint a kapott eredmény nagyon általános magyarázatára szorítkozott – a logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtásra vonatkozóan nem felelt meg az EK 235. cikk követelményeinek (az ítélet 98. és 101. pontja).

24 A Chronopost és a La Poste fellebbezést nyújtottak be ezzel az ítélettel szemben (C-341/06. P. és C-342/06. P. sz., folyamatban lévő egyesített ügyek).

Az eljárás és a felek kérelmei

25 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. február 2-án benyújtott keresetével a felperesek megindították a jelen eljárást.

26 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. június 3-án benyújtott beadványukkal a Chronopost és a La Poste kérték, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatása végett beavatkozhassanak. 2005. július 21-i végzésével az Elsőfokú Bíróság második tanácsának elnöke engedélyezte a Chronopost és a La Poste beavatkozását a Bizottság kérelmeinek támogatása végett.

27 2006. március 21-i végzésével az Elsőfokú Bíróság második tanácsának elnöke határozott a felek beadványaiban és azok mellékleteiben található egyes információk beavatkozók tekintetében történő bizalmas kezelése iránti kérelmekről.

28 A Chronopost és a La Poste előterjesztették beavatkozási beadványukat. A felperesek meghatározott határidőn belül megtették a beavatkozási beadványra vonatkozó észrevételeiket.

29 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (második tanács) megnyitotta az eljárás szóbeli szakaszát, és az Elsőfokú Bíróság a felekhez írásban kérdéseket intézett az eljárási szabályzat 64. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében. A La Poste kivételével az eljárásban résztvevő felek e kérdésekre az előírt határidőn belül válaszoltak.

30 Az Elsőfokú Bíróság a 2007. április 26-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszaikat. A tárgyalást követően a felszámolás alatt álló CRIE 2007. július 19-i levelében elállt keresetétől. Az

Elsőfokú Bíróság tehát elrendelte a CRIE felperesek közül történő törlését, ezért a következőkben a „felperesek” megnevezés kizárólag az UFEX-et, a DHL-t és a Federal express international (France) SNC-t (a továbbiakban: FedEx) jelenti. Ezzel szemben a „panaszosok” kifejezés az UFEX-et, a DHL-t, a FedEx-et és a CRIE-t jelöli.

31 A felperesek azt kérik, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

32 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felpereseket a költségek viselésére.

33 A Chronopost azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– adjon helyt a Bizottság kérelmeinek, és különösen:

– nyilvánítsa a kereset EK 3. cikk g) pontjára, EK 10. cikkre, EK 82. cikkre és EK 86. cikkre vonatkozó részét elfogadhatatlannak, és/vagy;

– utasítsa el a felperesek keresetének egészét, mint megalapozatlant; valamint

– kötelezze a felpereseket a költségek viselésére.

34 A La Poste azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– nyilvánítsa a keresetet elfogadhatatlannak, egyrészt a Bizottság előtti formális panasz hiánya miatt, másrészt pedig azért, mert megsértették a La Poste-nak az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt európai egyezmény 6. cikkében (a továbbiakban: EJEE) biztosított alapvető jogait;

– másodlagosan utasítsa el a keresetet;

– mindenesetre kötelezze a felpereseket a felmerült költségek viselésére.

Az elfogadhatóságról

1. *A felek érvei*

35 A La Poste két elfogadhatatlansági kifogást hoz fel; az egyik arra vonatkozik, hogy az UFEX nem nyújtott be panaszt, a második pedig arra vonatkozik, hogy alapvető jogait megsértették.

36 Az első elfogadhatatlansági kifogás keretében a La Poste arra hivatkozik, hogy az 1990. december 21-i panasz szövegéből világosan kitűnik, hogy abban állami támogatásokkal kapcsolatosan benyújtott panaszról, és nem valamely erőfölénnyel való visszaéléssel kapcsolatos panaszról van szó. A felperesek tehát nem vitathatják egy olyan panasz elutasítását, amely nem is létezik. A La Poste szerint nem elfogadható, hogy az a nem hivatalos találkozó, amely a különböző nézőpontok cseréjét szolgálta, a Szerződés [81.] és [82.] cikkének végrehajtásáról szóló módosított, 1962. február 6-i 17. (első) rendelet (HL 1962. 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 3. cikkének értelmében panasznak minősüljön.

37 A második elfogadhatatlansági kifogás tekintetében a La Poste emlékeztet, hogy az EJEE 6. cikkének értelmében mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.

38 A La Poste-nak egyszeriben az EJEE 6. cikkének értelmében vett vádakkal kell szembesülnie, mivel a Bizottság olyan erőfölénnyel való visszaéléssel kapcsolatosan folytatott vizsgálatot, amellyel a La Poste-ot vádolták meg. Úgy véli, hogy a bizottsági határozatot megsemmisítő és új eljárás lefolytatását elrendelő ítélet sértené az alapvető jogait. A La Poste ugyanis nem lenne képes a védelméhez szükséges, 80-as és 90-es évekre vonatkozó bizonyítékokat felkutatni.

39 A Bizottság csupán a kereset harmadik jogalapjának elfogadhatóságát vitatja (lásd az alábbi 188. és azt követő pontokat).

40 A felperesek általánosságban úgy vélik, hogy a hivatkozott elfogadhatatlansági kifogások elfogadhatatlanok, mivel a beavatkozó nem jogosult az eljárás fő felei által fel nem hozott jogalapokra vagy kifogásokra hivatkozni.

41 Az első elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatosan a felperesek úgy vélik, hogy az erőfölénnyel való visszaélésre vonatkozó panasz léte nem vitatható komolyan.

42 A második elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatosan a felperesek arra hivatkoznak, hogy a La Poste tulajdonképpen nem elfogadhatatlansági kifogást hoz fel, hanem olyan anyagi jogi jogalapot, amelyre beavatkozóként nem jogosult hivatkozni.

2. *Az Elsőfokú Bíróság álláspontja*

Előzetes megjegyzések

43 Elöljáróban meg kell vizsgálni, hogy a La Poste által felvetett elfogadhatatlansági kifogások elfogadhatók-e.

44 A Bíróság alapokmánya 40. cikkének utolsó bekezdése értelmében – amelyet az alapokmány 53. cikke értelmében az Elsőfokú Bíróság előtt folyó eljárásokra is alkalmazni kell – a beavatkozásra vonatkozó kérelemben tett indítványok csak az egyik fél indítványainak támogatására korlátozódhatnak. Ezen túlmenően az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 116. cikkének 3. §-a szerint a beavatkozó a jogvitát beavatkozáskori állásában fogadja el. Az állandó joggyakorlat értelmében a beavatkozó nem emelhet olyan elfogadhatatlansági kifogást, amelyre az a fél, amelynek kérelmei támogatása végett a beavatkozó beavatkozását megengedték, nem hivatkozik. Az Elsőfokú Bíróságnak nem kötelessége tehát az e tekintetben felhozott jogalapokat vizsgálnia (lásd e tekintetben a Bíróság C-313/90. sz., CIRFS és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének [EBHT 1993., I-1125. o.] 22. pontját, és az Elsőfokú Bíróság T-193/02. sz., Piau kontra Bizottság ügyben 2005. január 26-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-209. o.] 36. pontját).

45 A Bizottság viszont nem hivatkozott elfogadhatatlansági kifogásokra. Ennélfogva a La Poste nem jogosult semmilyen elfogadhatatlansági okra hivatkozni.

46 Mindazonáltal, az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 113. cikkének értelmében bármikor hivatalból vizsgálhatja, hogy a kereset eljárásgátló okok fennállása miatt nem elfogadhatatlan-e, beleértve ebbe a beavatkozó által felhozott okokat is (az Elsőfokú Bíróság T-239/94. sz., EISA kontra Bizottság ügyben 1997. október 24-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-1839. o.] 26. pontja, valamint a fenti 44. pontban hivatkozott Piau kontra Bizottság ítélet 37. pontja).

47 A jelen ügyben a La Poste által hivatkozott elfogadhatatlansági kifogások eljárásgátló okokkal kapcsolatos kérdéseket vetnek fel, mivel e kifogások a kereset elfogadhatóságára vonatkoznak (lásd e tekintetben a Bíróság C-298/00. P. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2004. április 29-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-4087. o.] 35. pontját). A jelen ügyben e kifogásokat hivatalból kell megvizsgálni.

Az UFEX panaszának nemlétezésére vonatkozó első elfogadhatatlansági kifogásról

48 Az első elfogadhatatlansági kifogás tekintetében meg kell jegyezni, hogy a bizottsági határozat 1. pontjából következik, hogy a Bizottság úgy ítélte meg, hogy jogsértéssel kapcsolatos – nevezetesen az EK 82. cikk megsértésére hivatkozó – panasszal fordultak hozzá. E körülmények között az a kérdés, hogy az 1990. december 21-én benyújtott panasz eredetileg is az EK 82. cikk állítólagos megsértésére vonatkozott-e, nem releváns (lásd e tekintetben a fenti 11. pontban hivatkozott SFEI és társai kontra Bizottság ítélet 23. pontját).

49 A La Poste azon érve, miszerint az SFEI-nek és az UFEX-nek hivatalos panaszt kellett volna a Bizottság elé terjeszteniük, nem elfogadható. A panaszosok világosan kinyilvánították abbéli szándékukat, hogy a Bizottság az EK 82. cikkel kapcsolatos panaszukat

vizsgálja ki. Példának okáért miután a Bizottság 1994. október 28-án levelet intézett az SFEI-hez, amelyben arról értesítette, hogy nem szándékozik a panasz EK 82. cikkel kapcsolatos részeinek helyt adni, az SFEI 1994. november 28-i levelében megküldte észrevételeit a Bizottságnak, amely levélben továbbra is fenntartotta az erőfölénnyel való visszaélésre vonatkozó álláspontját (a fenti 14. pontban hivatkozott UFEX és társai kontra Bizottság ügyben 2005. május 25-én hozott ítélet 8. pontjában hivatkozott 1994. december 30-i elutasító határozat 2. és 3. pontja). Ebből következően a panaszosok érvényesen nyújtották be a Bizottsághoz az EK 82. cikkre vonatkozó panaszukat.

A La Poste alapvető jogainak megsértésre vonatkozó második elfogadhatatlansági kifogásról

50 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy a La Poste által felhozott jogalap – amint arra a felperesek helyesen hivatkoznak – valójában nem minősül elfogadhatatlansági kifogásnak. Ugyanis harmadik személyek arra vonatkozó érdeke, hogy egy jogi aktus ne kerüljön megsemmisítésre azon indokból, hogy ebből e személyeknek hátrányuk származna, vagy valamely előnyük elvesztésével, illetve jogaik megsértésével járna, nem tartoznak a megsemmisítés iránti keresetek elfogadhatóságának az EK 230. cikkben, valamint a Bíróság alapokmányában meghatározott, illetve az ítélkezési gyakorlat által értelmezett feltételei közé. Még ha ezt az érdeket a közösségi bíróság egyes esetekben – példának okáért a jogbiztonság elvének értelmében – figyelembe is veheti az adott ügy érdemi vizsgálata során, erre önmagában akkor sem lehet az elfogadhatatlansági kifogás alátámasztása érdekében hivatkozni.

51 Mindenesetre a La Poste azon érve, miszerint a megtámadott határozat önmagában alapvető jogokat sértene, nem elfogadható. Amint az az alábbi 57. pontból kitűnik, az állítólagos jogsértés nem magából a megsemmisítési ítélet meghozatalából származna, hanem a Bizottságnak a panasz újbóli vizsgálata során tanúsított jövőbeli esetleges magatartásából. Ez a ráadásul tisztán elméleti megfontolás nem akadályozhatja meg az Elsőfokú Bíróságot az EK 220. cikkből eredő feladatának elvégzésében, vagyis abban, hogy a Szerződés értelmezése és alkalmazása során biztosítsa a jog tiszteletben tartását, és a jelen esetben különösen a megtámadott határozat jogszerűségének az EK 230. cikkben meghatározott feltételek szerinti vizsgálatát.

52 Mindemellett megjegyzendő, hogy a La Poste a tárgyalás során az Elsőfokú Bíróság kérdésére válaszolva kijelentette, hogy ez az elfogadhatatlansági kifogás részben a felperesek eljáráshoz való érdekének hiányára utalt. Ebből a szemszögből az eljárás időtartamának kérdése valóban elfogadhatósági kérdésnek tekinthető. Amennyiben ez az időtartam valóban megakadályozhatja a Bizottságot abban, hogy a jövőben meghozza a jogsértés fennállását megállapító határozatot, valóban megkérdőjelezhető a felpereseknek a megtámadott határozat megsemmisítésével kapcsolatos érdeke.

53 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely természetes vagy jogi személy által megsemmisítés iránt indított kereset csupán abban az esetben elfogadható, amennyiben a felperesnek érdeke fűződik a megtámadott jogi aktus megsemmisítéséhez. Ez az érdek feltételezi, hogy ezen aktus megsemmisítése önmagában jogi következményekkel járhat (lásd a Bíróság 53/85. sz., AKZO Chemie kontra Bizottság ügyben 1986. június 24-én hozott ítéletének [EBHT 1986., 1965. o.] 21. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-480/93. és T-483/93. sz., Antillean Rice Mills és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1995. szeptember 14-én hozott ítéletének [EBHT 1995., II-2305. o.] 59. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a T-188/99. sz., Euroalliages kontra Bizottság ügyben 2001. június 20-án hozott ítéletének [EBHT 2001., II-1757. o.] 26. pontját), vagy más megfogalmazás szerint, azt, hogy a kereset – eredményét tekintve – az azt indító fél javára szolgálhat (lásd a Bíróság C-174/99. P. sz., Parlament kontra Richard ügyben 2000. július 13-án hozott ítéletének [EBHT 2000., I-6189. o.] 33. pontját, a C-50/00. P. sz., Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben 2002. július 25-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-6677. o.] 21. pontját, valamint a T-310/00. sz., MCI kontra Bizottság ügyben 2004. szeptember 28-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3253. o. 44. pontját).

54 Tekintettel arra, hogy a felperesek a panaszukat elutasító határozat címzettjei, az eljáráshoz fűződő érdeküket csupán kivételes körülmények között lehet nem elismerni. Csak abban az esetben zárhatjuk ki a felperesek eljáráshoz fűződő érdekének fennállását, ha bizonyossággal kizárható, hogy a Bizottság olyan határozatot hozhat, amely a beavatkozóknak betudható jogsértést állapít meg.

55 Azt kell tehát megvizsgálni, hogy ebben a szakaszban kizárható-e, hogy a Bizottság ilyen határozatot hozhat. Először is hangsúlyozni kell, hogy a versenypolitika terén a közigazgatási eljárásokban az ésszerű eljárási határidő betartása

közösségi jogi alapelv, amelynek a betartását a közösségi bíróságok biztosítják (a Bíróság C-105/04. sz., Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 21-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-8725. o.] 35. pontja). Ennek során meg kell vizsgálni, hogy a közigazgatási eljárás teljes időtartamának – beleértve a kifogásközlést megelőző szakaszt is – a Bizottságnak felróható rendkívüli elhúzódása, érintheti-e a vizsgálat alanyait képező vállalkozások későbbi védekezési lehetőségét (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ítélet 51. pontját).

56 A védelemhez való jog – ideértve a vizsgálati szakasz rendkívüli elhúzódása miatti – megsértésének bizonyítása érdekében a szóban forgó fél feladata annak bizonyítása, hogy azért volt csak korlátozott lehetősége a Bizottság által közölt kifogások megcáfolására, mert a közigazgatási eljárás első szakasza ésszerűtlenül hosszú volt (lásd e tekintetben a fenti 55. pontban hivatkozott Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ítélet 56. pontját).

57 A jelen ügyben a La Poste nem bizonyította, hogy esetleg egy jogsértést megállapító határozat szükségszerűen sértené a védelemhez való jogát. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a Bizottság feladata – amennyiben jogsértést megállapító határozatot szándékozik hozni – a jogsértést alátámasztó tények bizonyítása. Jelenleg nem határozható meg pontosan, hogy melyek azok a kifogások, amelyekre a Bizottság egy esetleges kifogásközlésben hivatkozna, illetve melyek azok a bizonyítékok, amelyekre támaszkodhatna. Vagyis nem lehet elviekben megállapítani, hogy a La Poste az esetleges vádakkal szemben nem tudja majd gyakorolni védelemhez való jogát. Amennyiben a Bizottságnak le kell folytatnia az eljárást, nem kizárt, hogy a La Poste valamely későbbi szakaszban arra hivatkozhasson, hogy az eljárás ésszerűtlenül hosszúsága miatt nem képes hatékonyan védekezni a Bizottság vele szemben felhozott kifogása vagy konkrét bizonyítéka ellen. Ezzel kapcsolatosan hangsúlyozni kell, hogy azon olyan elvonatkoztatott és pontatlan állítások, mint a La Poste azon kijelentése, miszerint nyilvánvalóan „nem képes a védelméhez szükséges, 80-as és 90-es évekre vonatkozó bizonyítékokat felkutatni”, nem alkalmas annak bizonyítására, hogy

a védelemhez való jog valóban sérülne, amelyet minden esetben az ügy sajátos körülményeire tekintettel kell megvizsgálni (lásd e tekintetben a fenti 55. pontban hivatkozott Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ítélet 56–59. pontját).

58 A La Poste arra a tényre vonatkozó érve, miszerint a folyamatos vizsgálódás jelentős károkat okoz neki, így például a tisztviselőinek improduktív feladatra való mozgósítását, a felesleges kiadásokat, valamint azt, hogy versenytársai számos üzleti információjához hozzáférnek, elegendő megállapítani, hogy ezen érv nem alkalmas arra, hogy a La Poste védelemhez való jogának megsértése megállapítható legyen. E körülmények tehát nem akadályozhatják meg a Bizottságot abban, hogy a jövőben jogsértést megállapító határozatot hozzon.

59 A fentiekből következően a kereset elfogadható.

Az ügy érdeméről

1. *A panasz kivizsgálására vonatkozó közösségi érdek értékelésére vonatkozó jogszabályok megsértésére vonatkozó első jogalapról*

60 Ez a jogalap négy részre osztható, amelyek először a fenti 14. pontban hivatkozott 2000. május 25-i UFEX és társai kontra Bizottság ítélet téves értelmezésére, másodszor a közösségi érdek meghatározásához szükségszerűen hozzátartozó tényezők téves értékelésére, harmadszor Bizottságnak a nemzeti bíróságokhoz viszonyított, a közösségi érdek fennállásának vizsgálatával kapcsolatosan tévesen értelmezett szerepére, valamint a jóhiszeműség elvének, illetve a közösségi intézmények közötti jóhiszemű együttműködés elve megsértésére vonatkoznak.

Az Elsőfokú Bíróság 2000. május 25-i ítéletében a Bíróság fellebbezésről döntve hozott 1999. március 4-i ítéletre vonatkozó megállapításainak nyilvánvalóan téves értelmezésére vonatkozó első részről

A felek érvei

61 A felperesek úgy vélik, hogy a fenti 14. pontban hivatkozott 2000. május 25-i UFEX és társai kontra Bizottság ítélet a Bizottságot egy adott ügyben a közösségi érdek fennállásának mérlegelése érdekében lefolytatandó eljárásban három konjunktív feltételnek – vagyis az állítólagos jogsértések súlyának, időtartamának, és hatásaik esetleges tartósságának – az általa feltüntetett sorrendben való elemzésére kötelezi.

62 A felperesek véleménye szerint a Bizottság teljes érvelése a megtámadott határozat 22. pontjára támaszkodik, amelyben a Bizottság kifejti, hogy „[a] Bíróság ítélete világosan mutatja, hogy amennyiben a versenyellenes hatások továbbra is fennmaradnak – ám csak ebben az esetben (innen származik az „adott esetben" kifejezés) –, a Bizottságnak tekintetbe kell vennie az állítólagos jogsértések súlyát." Ezzel a Bizottság megsértette a panasz vizsgálata során fennálló kötelezettségeit.

63 A Bizottság vitatja a felperesek érveit. Arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozatban nem azt akarta mondani – amint azt a panaszosok állították –, hogy nem volt köteles a jogsértés súlyát és időtartamát figyelembe venni, hanem azt, hogy nem volt köteles teljes vizsgálatot lefolytatni annak érdekében, hogy ezeket a tényezőket megállapítsa és pontosan meghatározza. A jelen ügyben a Bizottság igenis figyelembe vette az állítólagos jogsértés súlyát és időtartamát.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

64 Először is általánosságban emlékeztetni kell a Bizottság kötelezettségeire olyan esetben, amikor panaszt nyújtanak be hozzá.

65 Ezzel kapcsolatosan a következetes ítélkezési gyakorlatból következik (lásd az Elsőfokú Bíróság T-115/99. sz., SEP kontra Bizottság ügyben 2001. február 14-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-691. o.] 31–33. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot), hogy amikor a Bizottság eltérő mértékű jelentőséget tulajdonít az elé terjesztett panaszoknak, nem csak annak sorrendjét jogosult meghatározni, hogy a panaszok mikor kerülnek kivizsgálásra, hanem a szóban forgó panaszt el is utasíthatja azon indokkal, hogy nem áll fenn megfelelő közösségi érdek a panasszal kapcsolatos vizsgálat megindításához. A Bizottság ezzel kapcsolatos mérlegelési jogköre mindemellett nem korlátlan. Egyrészt azt korlátozza valamely panasz megvizsgálásának elutasítása tekintetében fennálló indokolási kötelezettsége. Másrészt nem támaszkodhat csupán arra a tényre, hogy a Szerződést állítólagosan sértő magatartás megszűnt, ahhoz, hogy ennek alapján közösségi érdek hiányában további intézkedések nélkül lezárja az e magatartást bejelentő panasz alapján indult ügyet annak vizsgálata nélkül, hogy e jogsértés nem járt-e versenyellenes hatással, illetve az állítólagos versenyjogi jogsértések súlya és hatásaik tartóssága nem teszik-e a szóban forgó panaszt közösségi érdekűvé.

66 A Bizottság a megtámadott határozatban kijelenti, hogy amennyiben valamely jogsértés hosszú ideje befejeződött, és az nem járt tartós hatással, jogosult a panaszt közösségi érdek hiányára hivatkozva elutasítani anélkül, hogy figyelembe venné a jogsértés időtartamát, illetve súlyát. Ez a megtámadott határozat 22. pontjából (fenti 62. pont), valamint ugyanezen határozat 123. pontjából derül ki, amelyben a Bizottság a következőket fejti ki:

„[A] Bizottság úgy ítéli meg, hogy a kifogásolt magatartás 1991-ben szűnt meg, és nem volt tartós hatással a piacra. E körülmények között a Bizottság a közösségi érdekre

vonatkozó elemzésében […] nem köteles értékelni sem az állítólagos jogsértés súlyát, sem annak időtartamát. Mindemellett a gondos ügyintézés tiszteletben tartása érdekében a panaszosok ezzel kapcsolatos érveit az alábbiakban elemezzük."

67 E kijelentések kifejezett jellegére tekintettel el kell utasítani a Bizottság azon érvét, miszerint nem azt akarta mondani – amint azt a panaszosok állították –, hogy nem volt köteles a jogsértés súlyát és időtartamát figyelembe venni, hanem azt, hogy nem volt köteles teljes vizsgálatot lefolytatni annak érdekében, hogy ezeket a tényezőket megállapítsa és pontosan meghatározza. A megtámadott határozatban a Bizottság világosan azt állította, hogy nem köteles a jogsértés súlyát és időtartamát figyelembe venni, amennyiben megállapítja, hogy a jogsértés megszűnt, és e jogsértésnek nincsenek tartós hatásai. Ezért nem csak a „gondos ügyintézés tiszteletben tartása érdekében" vizsgálta meg a panaszosok a jogsértés súlyára és időtartamára vonatkozó érveit.

68 Azt kell tehát megvizsgálni, hogy ez az értelmezés megfelel-e a fenti 13. pontban hivatkozott 1999. március 4-i UFEX és társai kontra Bizottság ítéletben meghatározott bizottsági kötelezettségeknek.

69 Ebben az ítéletben a Bíróság a következő érvelést követte. A Bizottság köteles minden esetben megvizsgálni az állítólagos jogsértések súlyát, valamint hatásaik tartósságát. Ez a kötelezettség különösen magában foglalja azt is, hogy figyelembe kell vennie a bejelentett jogsértések időtartamát és jelentőségét, valamint a közösségi versenyhelyzetre gyakorolt hatásaikat (az ítélet 93. pontja). A Bizottság nem támaszkodhat csupán arra a tényre, hogy a Szerződést állítólagosan sértő magatartás megszűnt ahhoz, hogy ennek alapján közösségi érdek hiányában további intézkedések nélkül lezárja az e magatartást bejelentő panasz alapján indult ügyet annak vizsgálata nélkül, hogy nem tartósak-e annak versenyellenes hatásai, illetve „adott esetben" az állítólagos versenyjogi jogsértések súlya, illetve hatásaik tartóssága nem teszik-e a szóban forgó panaszt közösségi érdekűvé (ugyanazon ítélet 95. pontja). A Bíróság úgy ítélte meg, hogy az Elsőfokú Bíróság annak megállapításával, hogy a bejelentett jogsértésekkel kapcsolatos panasz nem felelt meg a Bizottság Szerződésben meghatározott

feladatának, hanem lényegében arra szolgált, hogy a panaszosok könnyebben bizonyíthassák valamely jogsértés fennállását, annak érdekében, hogy a nemzeti bíróságok előtt kártérítést követelhessenek – anélkül, hogy megbizonyosodott volna afelől, hogy a Bizottság ellenőrizte-e, hogy a versenyellenes hatások nem tartósak-e, és hogy adott esetben e hatások nem teszik-e közösségi érdekűvé a szóban forgó panaszt – a Bizottságnak a versenyjog területén betöltött feladatát helytelenül értelmezte (ugyanazon ítélet 96. pontja).

70 A Bizottság a megtámadott határozat 22. pontjában kifejtett érvelése a Bíróság ítéletének 95. pontjában szereplő „adott esetben" kifejezésen alapul. Mindemellett ezt a pontot a 93. pont fényében kell értelmezni; a Bizottságnak figyelembe kell venni az állítólagos jogsértésnek mind az időtartamát, illetve súlyát, mind annak tartós hatásait. Ezen ítélet 95. pontját a következőképpen kell érteni: amennyiben a versenyellenes hatások tartósak („adott esetben"), a Bizottság köteles ellenőrizni, hogy akár az állítólagos jogsértések súlya, akár azok hatásai nem teszik-e közösségi érdekűvé a panaszt. Az ítélet 96. pontjából kitűnik, hogy már önmagában a versenyellenes hatások tartóssága is közösségi érdekűvé teheti a panaszt. Ám éppen ellenkezőleg, ha a versenyellenes hatások nem tartósak, a Bizottság nyilvánvalóan nem köteles mérlegelni, hogy e hatások tartóssága közösségi érdekűvé teszi-e a panaszt. Ebből viszont még nem lehet arra következtetni, hogy a Bizottság nem köteles ellenőrizni, hogy az állítólagos jogsértések súlya nem teszi-e a panaszt közösségi érdekűvé. Ilyen esetben a Bizottság továbbra is köteles az állítólagos jogsértések időtartamát és súlyát figyelembe venni (a fenti 13. pontban hivatkozott 1999. március 4-i UFEX és társai kontra Bizottság ítélet 93. pontja).

71 A fenti 14. pontban hivatkozott 2000. május 25-i UFEX és társai kontra Bizottság ítéletben az Elsőfokú Bíróság megerősíti, hogy a Bizottság nem szorítkozhat annak ellenőrzésére, hogy tartósak-e ezek a hatások, hanem figyelembe kell vennie az állítólagos jogsértések súlyát és időtartamát is. A hivatkozott ítélet 44. pontja szerint a Bizottság „az összes összegyűjtött ténybeli és jogi tényező alapján köteles értékelni az állítólagos jogsértések súlyát és időtartamát, valamint azok hatásainak tartósságát".

72 A Bizottságnak a megtámadott határozat 24. és 25. pontjában kifejtett érve, miszerint a megtámadott határozatban foglalttól eltérő értelmezés azzal a következménnyel járna, hogy a Bizottság köteles lenne minden panaszt érdemben elemezni, ugyanis a jogsértés időtartamának és súlyának értékeléséhez szükségszerűen vizsgálatot kell folytatni, illetve meg kell állapítani a jogsértés fennállását, illetve hiányát, nem elfogadható. Előfordulhat, hogy a panaszban megjelöltek szerint a Bizottság a panasz kivizsgálásához fűződő közösségi érdek mérlegelésénél figyelembe veszi az állítólagos jogsértés súlyát és időtartamát, anélkül, hogy meg kellene határozni a jogsértés konkrét fennállását, illetve (súlyosságra és időtartamra vonatkozó) jellemzőit.

73 Mindemellett el kell utasítani a felperesek azon érvét, miszerint a Bizottság az állítólagos jogsértés súlyát, időtartamát, valamint tartósságát meghatározott sorrendben köteles mérlegelni.

74 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a valamely panaszban bejelentett közösségi érdek értékelése minden egyes esetben az ügy körülményeitől függ, és ezért sem korlátozható azon értékelési szempontok száma, amelyekre a Bizottság hivatkozhat, és fordítva, nem írható elő, hogy a Bizottság kizárólag bizonyos kritériumokat vehessen figyelembe (a fenti 13. pontban hivatkozott 1999. március 4-i UFEX és társai kontra Bizottság ítélet 79. pontja). Ebből következően a Bizottság nem köteles egyes kritériumokat meghatározott sorrendben vizsgálni. A Bíróság, valamint az Elsőfokú Bíróság által az UFEX és társai kontra Bizottság ítéletben megfogalmazott indokolás olyan helyzetre vonatkozik, amelyben a Bizottság annak eldöntése érdekében, hogy a fenti magatartást bejelentő panasz aktáját közösségi érdek hiányában további intézkedések nélkül lezárja, pusztán arra a tényre támaszkodott, hogy az állítólagos versenyellenes magatartás megszűnt. Ezen ítélkezési gyakorlat értelmében amennyiben a Bizottság arra a tényre szándékozik alapozni érvelését, hogy a magatartás megszűnt, legalább azt köteles ellenőrizni, hogy a versenyellenes hatások tartósak-e, illetve a panasz kivizsgálásához fűződő közösségi érdek mérlegelésénél köteles figyelembe venni az állítólagos jogsértés súlyát és időtartamát. A fentiekben kifejtettek mindemellett nem mondanak ellent annak az ítélkezési gyakorlatnak, miszerint a Bizottság a jogellenes magatartás megszűnése mellett más indokból is dönthet úgy, hogy valamely panasz alapján indult ügyet közösségi érdek hiányában további intézkedések nélkül lezárja. A Bíróság C-39/00. P. sz., SGA kontra Bizottság ügyben 2000. december 13-án hozott végzés [EBHT 2000., I-11201. o.] 64. pontjából következően a fenti 13. pontban hivatkozott 1999. március

4-i UFEX és társai kontra Bizottság ítéletben lefektetett ítélkezési gyakorlat csupán azon esetekben alkalmazható, amikor a Bizottság a Szerződéssel állítólagosan ellentétes magatartások megszűnésére hivatkozik.

75 A Bizottság először is megvizsgálhatja, hogy a kifogásolt magatartás továbbra is tart-e, másodszor azt, hogy a versenyellenes hatások tartósak-e, harmadszor pedig azt, hogy fennáll-e a panasz kivizsgálásához fűződő közösségi érdek. Mindemellett a Bizottság a közösségi érdek vizsgálata során köteles figyelembe venni az állítólagos jogsértés súlyát és időtartamát. A felperesek állításával ellentétben ez a megközelítés nem tekinthető illogikusnak. Semmi nem akadályozza a Bizottságot abban, hogy a határozatban feltüntetett gondolatmenetet kövesse, amennyiben az utolsó lépésben figyelembe veszi az állítólagos jogsértések súlyát és időtartamát.

76 A fentiekből következően a Bizottság a megtámadott határozatban kötelezettségeit tévesen értelmezte, amikor kijelentette, hogy nem köteles az állítólagos jogsértések súlyát és időtartamát figyelembe venni.

77 Ez viszont nem jelenti szükségszerűen azt, hogy a megtámadott határozatot meg kellene semmisíteni. Az ítélkezési gyakorlat szerint a bizottsági határozatban elkövetett hiba nem elegendő indok a határozat megsemmisítéséhez, amennyiben az adott ügy különös körülményei között e hiba nem befolyásolja meghatározóan az eredményt (lásd az Elsőfokú Bíróság T-126/99. sz., Graphischer Maschinenbau kontra Bizottság ügyben 2002. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2427. o.] 49. pontját, valamint a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

78 Ebből következően a felperesek a Bizottság által elkövetett hibára – amely abból állt, hogy a Bizottság úgy vélte, hogy nem köteles figyelembe venni az állítólagos jogsértés

súlyát és időtartamát – vonatkozó érve nem érvényes, amennyiben e hiba nem befolyásolta meghatározóan az eredményt. A jelen ügyben a Bizottság „a gondos ügyintézés tiszteletben tartása érdekében" megvizsgálta a panaszosoknak a jogsértések súlyára és időtartamára vonatkozó érveit. Mivel a jogsértések jellemzőit figyelembe véve az következik, hogy nem állt fenn a panasz kivizsgálásához elegendő közösségi érdek, és hogy a Bizottság ezen érvelés keretében nem vétett hibát, a Bizottság által vétett hiba nem befolyásolhatta a határozat rendelkező részének tartalmát.

79 Az első jogalap második részében tehát azt kell megvizsgálni, hogy a Bizottságnak az állítólagos jogsértések súlyára és időtartamára vonatkozó értékelése hibás-e.

A közösségi érdek meghatározásához szükségszerűen hozzátartozó tényezők téves értékelésére vonatkozó második részről

80 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság helytelenül értékelte az állítólagos jogsértések súlyát, időtartamát, valamint azok versenyellenes hatásait.

A megtámadott határozat összefoglalása

81 Annyiban, amennyiben releváns a jelen eljárás érdemi megoldása szempontjából, a megtámadott határozat a következő észrevételeket tartalmazza. A Bizottság erre vonatkozóan a „GD NET"-határozatra hivatkozva úgy ítéli meg, hogy az állítólagos

jogsértések 1991-ben megszűntek (lásd a fenti 5. pontot). A Bizottság kifejti, hogy 1991 után a La Poste-nak már nem fűződött érdeke kereszttámogatások nyújtásához. Ezzel kapcsolatosan megjegyzi, hogy a GDEW-szerződések értelmében, amikor az SFMI-Chronopost összeolvadt a TNT gyorsposta-szolgáltatási ágazatával, valamint a német, a holland, a svéd és a kanadai postai piac szereplőivel, a La Poste a GDEW csupán 12,5%-ával rendelkezett, amelyet Franciaországban az SFMI-Chronopost testesített meg. A Bizottság úgy véli, hogy amiatt, hogy a GDEW nyereség közös volt, amelyet az összes részvényes között kellett felosztani, egyik postai szereplőnek sem állt érdekében annak egyoldalú biztosítása, hogy a GDEW egyoldalú kereszttámogatásokat kapjon (a megtámadott határozat 51. pontja).

82 Továbbá hangsúlyozza, hogy 1995 márciusától a La Poste köteles volt a „GD NET"-határozathoz csatolt azon kötelezettségvállalást betartani, miszerint köteles harmadik személyeknek is az SFMI-Chronopostnak nyújtott szolgáltatások feltételeihez hasonló feltételek mellett a fenti szolgáltatásoknak megfelelő infrastrukturális és alvállalkozói szolgáltatásokat nyújtani (a megtámadott határozat 58. pontja).

83 A Bizottság megjegyzi, hogy 2002-ben azzal a kérdéssel fordult a panaszosokhoz, hogy kérelmezték-e a La Poste-tól, hogy nyújtson nekik az SFMI-Chronopost-nak nyújtott szolgáltatásokkal megegyező típusú alvállalkozói szolgáltatásokat, és a panaszosok válaszaiból az derült ki, hogy egyik piaci szereplő sem kívánt élni ezzel a lehetőséggel (a megtámadott határozat 61. pontja). Hangsúlyozza, hogy a FedEx később kötött infrastrukturális szolgáltatásokra vonatkozó szerződéseket a Chronopost holdingtársaságával, amelyek 2002-ben léptek hatályba (a megtámadott határozat 63. pontja).

84 Továbbá a Bizottság megjegyzi, hogy az állítólagos múltbeli versenyellenes magatartás nem járt tartós hatással.

85 Ennek keretében a Bizottság a következő táblázatot állította össze a francia nemzetközi gyorsposta piacon fennálló részesedésekre vonatkozóan:

				%-ban
	1986	1990	1996	2001
SFMI/Chronopost	4	24–32	22	25
DHL	42	22–28	28	35
FedEx	7–16	10–17	11	10
UPS	2	3–6	9	7
TNT/GDEW	4–7	4–13	10	11
Jet Services	6	4–5		11

86 A Bizottság hangsúlyozza, hogy az SFMI-Chronopost 2001-es részesedése 25% volt, vagyis 1990-ben fennállt 24–32%-os mutató átlagánál három százalékponttal kevesebb. E csekély eltérés azt mutatja, hogy az SFMI-Chronopost [helyzete] nem függ különösebben az állítólagos jogsértéstől. A Bizottság szerint ebből az következik, hogy az SFMI-Chronopost piaci részesedése más meghatározó tényezőktől függ (a megtámadott határozat 73. pontja).

87 A Bizottság hozzáteszi, hogy 1991 óta kevesen léptek ki a piacról, és csupán két igen kisméretű beszállító vonult vissza a francia nemzetközi gyorsposta-piacról: a CRIE és az Extracom (a megtámadott határozat 79. pontja). A CRIE társasággal kapcsolatosan a Bizottság megjegyzi, hogy e társaság egy információkérésre adott válaszában olyan okokkal indokolta kivonulását, amelyeknek nem volt köze sem a La Poste hálózatához való hozzáférés hiányának, sem az utóbbi erőfölénnyel való visszaélésének (a megtámadott határozat 80. pontja). A Bizottság kiemeli, hogy nem rendelkezik olyan bizonyítékokkal, amelyek a kifogásolt magatartás és valamely piaci szereplőnek az érintett piacról való kivonulása közötti okozati összefüggést tárnának fel (a megtámadott határozat 85. pontja).

88 A Bizottság továbbá kifejti, hogy a francia ügyfelek gyorsposta-szolgáltatójuk kiválasztásánál nagyon árérzékenyek; az ügyfelek nem ütköznek akadályokba, ha szállítót akarnak váltani, és egyébként ezt gyakran meg is teszik (a megtámadott határozat 86–100. pontja).

89 A panaszosok azon érvével kapcsolatosan, miszerint az országos hálózat elérhetősége elengedhetetlen ahhoz, hogy a piaci szereplők az ad hoc alpiacot (vagyis az alkalmi ügyfélkört) is kiszolgálhassák, a Bizottság azt a választ adja, hogy amennyiben a La Poste hálózatának hozzáférhetősége elengedhetetlen lenne, 1995 márciusa óta a különböző kereskedelmi megállapodások alapján már bizonyosan ki kellett volna fejlődnie a versenynek (a megtámadott határozat 104. pontja). A DHL-nek az ad hoc alpiacon fennálló jelentős és egyre növekvő ügyfélköre bizonyítja, hogy az SFMI-Chronopost 1995-ig az ország egész területén kiépített helyi postai hálózathoz való kizárólagos hozzáférése e piacon nem torzította jelentős mértékben és tartósan a versenyt (a megtámadott határozat 105. pontja). A Bizottság ezenfelül a televíziós csomagküldő szolgáltatások, valamit az internetes eladások növekvő jelentőségére hivatkozik (a megtámadott határozat 113. és 114. pontja).

90 Ezt követően a Bizottság kifejti, hogy az árak terén nem alakultak ki tartós hatások. Hangsúlyozza, hogy a panaszosok kijelentették, hogy az SFMI-Chronopost 1991 táján a versenytársaihoz igazította árait, amelyek később – 2000 táján és 2002-ben – mindenesetre túlzottan magassá váltak (a megtámadott határozat 116. pontja). A panaszosok azon érvével kapcsolatosan, miszerint ezek az árak a kereszttámogatások tartós hatásainak tekinthetők, a Bizottság fenntartja, hogy nem állapítható meg, hogy az SFMI-Chronopost által 2000-től érvényesített árak bármiféle kapcsolatban állnának az állítólagosan az SFMI-Chronopostnak nyújtott kereszttámogatásokkal (a megtámadott határozat 118. pontja). Mindenesetre nem valószínű, hogy valamely vállalkozás több mint egy évtizeden keresztül túlzottan alacsony árpolitikát tarthasson fenn (a megtámadott határozat 119. pontja).

91 A megtámadott határozatnak azzal a kérdéssel foglalkozó részében, hogy elegendő közösségi érdek áll-e fenn a panasz kivizsgálásának lefolytatásához, a Bizottság kifejti,

hogy az a tény, hogy az állítólagos visszaélés öt évig tartott, nem teszi az ügyet közösségi érdekűvé, amennyiben ez a visszaélés tizenhárom évvel ezelőtt megszűnt, és az nem járt tartós hatással (a megtámadott határozat 124. pontja).

92 Az állítólagos jogsértés súlyával kapcsolatosan a Bizottság a megtámadott határozat 125–126. pontjában cáfolja a panaszosok azon érvelését, miszerint a 17. rendelet 15. cikkének (2) bekezdése és az ESZAK-Szerződés 65. cikkének (5) bekezdése alapján kiszabott bírság megállapításának módszeréről szóló bizottsági iránymutatásból (HL 1998. C 9., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 171. o.; a továbbiakban: iránymutatás) az következik, hogy az állítólagos jogsértés „különösen súlyos", mivel a La Poste monopolhelyzetben van. Ezzel kapcsolatosan a Bizottság megjegyzi, hogy az iránymutatás annak érdekében került kidolgozásra, hogy a Bizottság a bírságkiszabási politikájára vonatkozóan nagyobb átláthatóságot biztosítson, ám ez az iránymutatás nem érinti a Bizottság azon jogosultságát, hogy valamely panaszt közösségi érdek hiányában elutasíthat.

93 A Bizottság továbbá azt is kifejti, hogy az érintett piac – a Herfindahl-Hirschmann index alapján számított koncentrációs szinttel mérve – 2000–2001-re nem vált lényegesebben koncentráltabbá az 1986-os állapotához képest (a megtámadott határozat 131. és 132. pontja).

A felek érvei

– Az állítólagos jogsértések súlya

94 A felperesek úgy vélik, hogy az állítólagos jogsértések által érintett piac nyilvánvalóan közösségi léptékű, és hangsúlyozzák, hogy a panaszosok között majdnem az összes érintett piaci szereplő szerepel. Az állítólagos jogsértést – vagyis a postai

monopólium forrásaiból finanszírozott kereszttámogatásokat – a Bizottság több ízben is bizonyos súlyú jogsértésként ismerte el. Következésképpen a Bizottságnak a megtámadott határozatban meg kellett volna állapítani, hogy az állítólagos jogsértés különösen súlyos volt.

95 A Bizottság megjegyzi, hogy a megtámadott határozatban válaszolt az erre vonatkozó kérdésekre. Arra hivatkozik, hogy még ha fel is tesszük, hogy az állítólagos jogsértés különösen súlyos, ez a megállapítás nem változtatta volna meg a Bizottságnak az állítólagos jogsértéssel kapcsolatos eljárás lefolytatásához fűződő közösségi érdek hiányára vonatkozó értékelését, különös tekintettel arra, hogy e jogsértés már megszűnt, illetve arra, hogy az nem járt tartós hatással.

– Az állítólagos jogsértés időtartama

96 A felperesek fenntartják, hogy az akta bizonyítékai alapján a Bizottságnak az állítólagos jogsértéseket hosszú időtartamúnak kellett volna minősítenie.

97 Arra hivatkoznak, hogy a jogsértés nem szűnt meg, és hogy az SFMI-Chronoposttal szemben a La Poste továbbra is olyan árakat alkalmazott, amelyek nem tükrözték a teljes árakat. Ez lehetővé tette számára, hogy a körülményektől függően versenytársaival szemben a leghatékonyabb fegyvert használja, amely vagy abból állt, hogy felfaló árakat alkalmazott, vagy abból, hogy árait a versenytársakéihoz igazította, és ezzel jelentős előnyt ért el. A La Poste által a versenyben álló tevékenység végzéséhez jogi monopólium formájában jogellenesen nyújtott támogatás már önmagában is erőfölénnyel való visszaélést képez. Ezen túlmenően a Bizottság semmiféle következtetést nem vont le a felperesek által nyújtott nagyon pontos bizonyítékokból, különösen az SFMI-Chronopost által 1994 és 1999 között alkalmazott felfaló, vagy természetellenesen alacsony árakra vonatkozó példából.

98 A Bizottság vitatja ezeket az érveket. Úgy véli, hogy nem állapítható meg, hogy valamely erőfölényben lévő vállalkozás által nyújtott szolgáltatásoknak egy olyan piacon tevékeny leányvállalata felé történő alulszámlázása, amelyen az anyavállalat nem rendelkezik erőfölénnyel, az EK 82. cikk értelmében önmagában erőfölénnyel való visszaélésnek minősülne. Az erőfölénnyel való visszaélésnek minősülő magatartás hatásainak elvben érzékelhetőnek kell lennie a piacon, amely eset nem áll fenn magas hozamráta elérése és magas összegű osztalék gyakori fizetése esetén.

– Az állítólagos jogsértés versenyellenes hatásainak tartóssága

99 A felperesek úgy vélik, hogy az SFMI-Chronopost az érintett piacon az állítólagos jogsértéseknek köszönhetően juthatott vezető szerephez kevesebb mint négy év alatt. Arra hivatkoznak, hogy a Bizottság hibát vétett azzal, hogy a megtámadott határozatban beérte az állítólagos jogsértések járulékos hatásainak (a piaci részesedések alakulása, a piacról való kivonulások, a kereslet árérzékenysége, a szállítóváltás akadálymentessége, a sűrű helyi hálózattal rendelkezés szükségessége, valamint tartós hatások kialakulásának hiánya az árak terén) vizsgálatával, miközben e jogsértések fő – strukturális jellegű – hatásával nem foglalkozott, amely abból állt, hogy az SFMI-Chronopost piacvezető pozícióba került, és azt meg is tartotta.

100 A felperesek válaszukban az Encaoua professzor által 2003 augusztusában készített jelentésre hivatkoztak (a továbbiakban: Encaoua-jelentés), amely nevezetesen azt bizonyítja, hogy a piac szerkezete koncentráltabbá vált, jelentős volt a piacról való kivonulás, és a szolgáltató-váltás költségekkel járt.

101 A Bizottság vitatja a felperesek által kifejtett érveket.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

102 Először is meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság hibát vétett-e az állítólagos jogsértések időtartamának felmérésénél, illetve annak megállapításával, hogy a jogsértések nem jártak tartós hatással.

– Az állítólagos jogsértések időtartama

103 A Bizottság azon érvelése, miszerint az állítólagos kereszttámogatások 1991-ben megszűntek nevezetesen arra alapozott, hogy ezen időponttól kezdve a La Poste-nak nem áll érdekében kereszttámogatásokat nyújtani. Ez az elemzés azon a tényen nyugszik, hogy a La Poste csupán 12,5%-os részesedéssel rendelkezett a GDEW-ben (amelyet Franciaországban az SFMI-Chronopost testesített meg), és hogy amiatt, hogy nyeresége közös volt, amelyet az összes részvényes között kellett felosztani, egyik postai szereplő sem tudta volna elérni, hogy a GDEW egyoldalú kereszttámogatásokat kapjon. Meg kell állapítani, hogy a felperesek nem vitatják sem a La Poste részesedésének mértékét, sem a GDEW nyereségének közössé tételét, és ezért nem is hivatkoznak arra, hogy a Bizottság ezen elemzésben alapvetően pontatlan tényekre támaszkodna.

104 Tulajdonképpen a La Poste-nak többé nem volt gazdasági indoka, hogy kereszttámogatásokat nyújtson a GDEW-nek, mivel a GDEW többi részvényese részesült a 87,5%-os részesedés után járó nyereségből. A panasz kivizsgálására vonatkozó közösségi érdek vizsgálata keretében a Bizottság jogosan vonhatta le azt a következtetést – anélkül, hogy nyilvánvaló értékelési hibát vétett volna –, hogy az állítólagos kereszttámogatások 1991-ben megszűntek (illetve pontosabban egy kicsit később, amikor is a Bizottság által a „GD NET”-határozatban engedélyezett összefonódás megvalósult). E tekintetben a felperesek azon érvét, miszerint a Bizottság egyáltalán nem ellenőrizte,

hogy a „GD NET”-határozatban tett kötelezettségvállalásokat a La Poste betartotta-e, el kell utasítani. A gazdasági indok hiánya attól a kérdéstől függetlenül áll fenn, hogy a La Poste betartotta-e a „GD NET”-határozatban tett kötelezettségvállalásait. Ezzel kapcsolatosan a felperesek azon érvét is el kell utasítani mint hatástalant, miszerint a La Poste legalább 2001-ig nem rendelkezett analitikus könyveléssel. A kereszttámogatások nyújtására való ösztönzés hiánya az analitikus könyvelés fennállásától, illetve fenn nem állásától független kérdés.

105 E háttér mellett a felpereseknek arra a tényre vonatkozó érve, miszerint az Elsőfokú Bíróság a fenti 23. pontban hivatkozott 2006. június 7-i UFEX és társai kontra Bizottság ítélete az indokolás hiánya miatt részben megsemmisítette az 1997-es határozatnak a panasz állami támogatásokkal kapcsolatos részére vonatkozó szakaszát, nem elfogadható. Ez a határozat ugyanis más érvelésre – így különösen a logisztikai segítségnyújtás költségének számítására, valamint az SFMI-Chronopost által az 1986–1995 közötti időszakban fizetett díjazás összehasonlítására – támaszkodik. A Bizottság az állítólagos erőfölénnyel való visszaélés miatti panasz kivizsgálására vonatkozó közösségi érdek vizsgálata keretében nem volt köteles e számítást elvégezni.

106 Ezzel kapcsolatosan meg kell jegyezni, hogy a Bizottságnak kizárólagos jogköre van valamely támogatás közös piaccal való összeegyeztethetetlenségének megállapítására. Az állami támogatások tekintetében a Bizottság köteles az előzetes vizsgálati szakasz végén vagy azt megállapítani, hogy a szóban forgó állami intézkedés az EK 87. cikk (1) bekezdésének értelmében nem minősül „támogatásnak”, vagy pedig úgy dönteni, hogy ugyan az intézkedés támogatásnak minősül, de összeegyeztethető a közös piaccal, vagy arról határozni, hogy megindítja az EK 88. cikk (2) bekezdésében meghatározott eljárást (az Elsőfokú Bíróság T-95/96. sz., Gestevisión Telecinco kontra Bizottság ügyben 1998. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-3407. o.] 54. és 55. pontja).

107 Ezzel szemben valamely erőfölénnyel való visszaélést bejelentő panasz kapcsán, amely nem tartozik a Bizottság kizárólagos hatáskörébe, az utóbbi mérlegelési jogkörrel rendelkezik annak meghatározása tekintetében, hogy mely tényezőknek tulajdonít elsőbbséget, és nem köteles állást foglalni arról, hogy valóban történt-e jogsértés

vagy sem. Amennyiben a Bizottság azt állapította meg, hogy egy bizonyos idő után gazdaságilag nem volt indokolt bizonyos magatartás folytatása, főszabály szerint úgy tekintheti – amennyiben nem álltak rendelkezésére az ennek ellenkezőjére utaló jelek –, hogy az állítólagos jogsértés megszűnt. A Bizottság a közösségi érdek vizsgálata során – amely arra szolgál, hogy megállapítsa, mely tényezőknek tulajdonítható elsőbbség – nem köteles az állami támogatásokra vonatkozó rész számításaihoz hasonló elemzésre forrást biztosítani. Az a tény, hogy a szóban forgó panasz egyszerre vonatkozik állami támogatásokra és erőfölénnyel való visszaélésre, nem akadályozza meg a Bizottságot abban, hogy a panasz két részét külön vizsgálja meg. Az a tény, hogy a Bizottság az állami támogatások tárgyában eljárást indított, és ezzel kapcsolatosan mélyrehatóbb vizsgálatot folytatott, nem zárja ki annak lehetőségét, hogy a panasz erőfölénnyel való visszaélésre vonatkozó részét a panasz e részére alkalmazandó kritériumok szerint közösségi érdek hiányára hivatkozva elutasítsa.

108 A felperesek arra hivatkoznak, hogy felhívták a Bizottság figyelmét az SFMI-Chronopost nagyon magas belső megtérülési mutatóira, valamint a kiugróan magas összegű osztalékfizetésére, és egy tanácsadó társaság által 1996-ban készített jelentésre hivatkoztak, amelyet vitára is bocsátottak. Ezzel kapcsolatosan elegendő megjegyezni, hogy a belső megtérülést és a részvényeseknek kifizetett osztalékokat elemző táblázatok az 1986. és 1992. év, illetve az 1986. és 1991. év közötti időszakra vonatkoznak. Az ezt megelőző, vagy közvetlenül a „GD NET”-határozat elfogadását követő időszakra vonatkozó számadatok nem cáfolják azon megállapítást, miszerint a fenti határozat által engedélyezett összefonódást követően a La Poste-nak már nem állt érdekében kereszttámogatásokat nyújtani.

109 Mindenesetre hangsúlyozni kell, hogy a Bizottság jogosan támaszkodott arra a tényre, hogy a La Poste 1995 márciusa óta köteles volt azon kötelezettségvállalását betartani, miszerint alvállalkozóként köteles infrastrukturális szolgáltatásait harmadik személyeknek ugyanolyan feltételek mellett nyújtani, mint amelyek mellett hasonló szolgáltatásokat nyújtott az SFMI-Chronopostnak. Ebből azt a következtetést vonhatta le, hogy a kereszttámogatások legkésőbb ezen időpontban megszűntek. Ugyanis gazdaságilag egyáltalán nem indokolt, hogy valamely erőfölényben lévő vállalkozás egy versenyző piacon tevékeny leányvállalatának a hálózatához való hozzájutást alulszámlázza, amennyiben a leányvállalat versenytársainak ugyanolyan hozzáférési feltételeket kell biztosítania.

110 Ezzel kapcsolatosan a felperesek azt sérelmezik a Bizottsággal szemben, hogy nem ellenőrizte, hogy a La Poste betartotta-e e kötelezettségeit. A megtámadott határozatból viszont kitűnik, hogy a Bizottság azzal a kérdéssel fordult a panaszosokhoz, hogy kérték-e a La Poste-ot, hogy nyújtson nekik az SFMI-Chronopost-nak nyújtott szolgáltatásokkal megegyező típusú alvállalkozói szolgáltatásokat, és a panaszosok válaszaiból az derült ki, hogy egyik piaci szereplő sem kívánt élni ezzel a lehetőséggel. E körülmények között a Bizottság által alkalmazott bizonyítási eszközöket megfelelőnek kell tekinteni. Mivel a La Poste kötelezettséget vállalt arra, hogy hálózatához megkülönböztetés-mentes hozzáférést biztosít, ám ezzel egyik vállalkozás sem élt, fel sem merül az a kérdés, hogy a La Poste betartotta-e ezt a kötelezettségét, mivel nem is volt alkalma e kötelezettséget megsérteni.

111 Ráadásul – amint azt a Bizottság a megtámadott határozatban meg is állapította –, a FedEx több olyan szerződést is kötött a Chronopost holding-vállalatával, amelyek 2002-ben léptek hatályba. A felperesek nem állítják, hogy a FedEx-nek nyújtott feltételek az SFMI-Chronopost-nak nyújtott feltételekhez képest diszkriminatívak lennének.

112 A felperesek azt sérelmezik a Bizottsággal szemben az SFMI-Chronopost árpolitikájával kapcsolatban, hogy semmiféle következtetést nem vont le az SFMI-Chronopost által 1994 és 1999 között alkalmazott felfaló, illetve természetellenesen alacsony árakra felhozott példákból. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a felperesek a jelen eljárás keretében nem hivatkoztak arra, hogy az SFMI-Chronopost erőfölényes helyzetben lenne a nemzetközi gyorsposta-szolgáltatások francia piacán. Az SFMI-Chronopost által az e piacon alkalmazott árak tehát nem minősülhetnek erőfölénnyel való visszaélésnek, amennyiben nem állnak semmiféle kapcsolatban az azon piacról származó kereszttámogatásokkal, ahol a La Poste monopolhelyzetben van. A felperesek egyébiránt nem hivatkoznak egyetlen olyan jogalapra sem, amely arra vonatkozna, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban elmulasztotta ellenőrizni, hogy az SFMI-Chronopost által alkalmazott árak megsértették-e az EK 82. cikket, függetlenül attól, hogy léteztek-e kereszttámogatások vagy sem. Ezen túlmenően a felperesek által a jelen eljárásban hivatkozott, 1994-re vonatkozó példa a Belgiumból Dániába, Görögországba, Spanyolországba, Portugáliába és Svájcba küldött csomagokra hivatkozik, és ebből következően az nem is érinti a francia nemzetközi gyorsposta-szolgáltatási piacot.

113 Ezen túlmenően hangsúlyozni kell, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 116. pontjában kifejti, hogy a panaszosok állítása szerint az SFMI-Chronopost az 1991. évben a versenytársak áraihoz igazította saját árait. Ennek keretében el kell utasítani a felperesek azon érvét, miszerint a La Poste által a jogi monopóliumból versenyben álló tevékenység végzéséhez nyújtott jogellenes kereszttámogatás már önmagában is erőfölénnyel való visszaélésnek minősül.

114 Meg kell jegyezni, hogy pusztán az a tény, hogy valamely vállalkozásnak kizárólagos jogot nyújtnak valamely általános gazdasági érdekű szolgáltatás nyújtásának biztosítása érdekében, nem ellentétes azzal, hogy e vállalkozás nyereséget ér el az általa kizárólagosan végzett tevékenységgel, és annak sincs akadálya, hogy tevékenységeit olyan területekre is kiterjessze, amelyeken nem csak e vállalkozás tevékenykedhet (az Elsőfokú Bíróság T-175/99. sz., UPS Europe kontra Bizottság ügyben 2002. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-1915. o.] 51. pontja).

115 Az a tény, hogy valamely vállalkozás részesedést szerez egy másik vállalkozásban (illetve analógia útján kereszttámogatásokat nyújt az utóbbinak) akkor ütközhet közösségi versenyszabályokba, ha a monopolhelyzetben lévő vállalkozás által erre használt forrás a monopólium tárgyát képező piacon alkalmazott túlzó vagy diszkriminatív árakból, vagy egyéb jogellenes magatartásból származik (a fenti 114. pontban hivatkozott UPS Europe kontra Bizottság ítélet 55. pontja). A jelen esetben a felperesek nem hivatkoznak arra, hogy a La Poste a monopólium tárgyát képező piacon ilyen magatartást tanúsított.

116 Az ítélkezési gyakorlatból nem következik, hogy a kereszttámogatások nyújtása a monopólium tárgyát képező ágazatban, illetve a versenynek kitett ágazatban követett politikáktól függetlenül önmagában erőfölénnyel való visszaélésnek minősül. Még ha a La Poste alul is számlázta az SFMI-Chronopostnak nyújtott szolgáltatásait, ez a magatartás nem állít szükségszerűen akadályokat a versenytársak elé, amennyiben – ahogy azt a felperesek állítják – az SFMI-Chronopost e támogatásokat arra használta fel, hogy nagyon jelentős nyereséget érjen el, illetve magas osztalékot fizessen. A felperesek által állítottakkal ellentétben az a tény, hogy valamely vállalkozás a

versenytársaihoz igazítja árait, és jelentős nyereséget ér el, nem képez a versenytársakkal szemben alkalmazható „fegyvert”, mivel az a tény, hogy a vállalkozás ekkora nyereséget ér el, nem befolyásolja azt, hogy az ügyfél milyen szállítót választ. A Bizottság tehát jogosan állapíthatta meg azt, hogy az állítólagos jogsértés megszűnt, amikor az SFMI-Chronopost – a felperesek szerint – a versenytársaihoz igazította árait. A felperesek nem állítják, hogy a versenytársak árai kivételesen alacsonyak lettek volna.

117 Az 1994. évben alkalmazott árakkal kapcsolatos példára vonatkozóan emlékeztetni kell, hogy e példa nem az érintett piacra vonatkozik. Az 1999. évben alkalmazott árakkal kapcsolatos példákra vonatkozóan ki kell emelni, hogy e példák a „GD NET”-határozat meghozatalánál, illetve a La Poste által tett azon kötelezettségvállalás hatályba lépésénél több évvel későbbiek, hogy a hálózatát megkülönböztetésmentes feltételek között teszi elérhetővé. Nem állapítható meg, hogy az erre az árra vonatkozó példák, valamint a megelőző években esetlegesen kapott kereszttámogatások összefüggnének. A Bizottság továbbá a megtámadott határozat 119. pontjában helyesen hangsúlyozta, hogy nem valószínű, hogy egy vállalkozás több mint egy évtizeden keresztül túlzottan alacsony árpolitikát tarthasson fenn. Az ilyen gyakorlatot következetes módon kell folytatni ahhoz, hogy a versenytársak kiszorításának célkitűzése elérhető legyen. A felperesek nem állították, hogy az SFMI-Chronopost – miután a versenytársaihoz igazította árait – újra és rendszeresen túlzottan alacsony árakat alkalmazott.

118 A fentiek összességére tekintettel a Bizottság jogszerűen ítélhette meg úgy, hogy az állítólagos jogsértés 1991 vége felé megszűnt.

119 A Bizottság a megtámadott határozatban úgy ítélte meg, hogy az állítólagos jogsértést még nem tette közösségi érdekűvé az, hogy öt évig tartott, mivel a jogsértés tizenhárom évvel ezelőtt megszűnt, és nem járt tartós hatással. Ezzel kapcsolatosan a felperesek nem bizonyították sem azt, hogy a Bizottság pontatlan anyagi tényekre támaszkodna, sem azt, hogy nyilvánvaló értékelési hibát vétett volna.

120 Ugyan egy öt évig tartó jogsértés hosszú időtartamúnak minősül, ez nem jelenti azt, hogy a Bizottság nem tagadhatja meg a panasz kivizsgálására vonatkozó közösségi érdeket. Az is elegendő, hogy a Bizottság az állítólagos jogsértés időtartamát a közösségi érdek értékelésénél figyelembe veszi. A felperesek által hivatkozott azon tény, miszerint a Bizottság egy másik ügyben egy kevéssel több, mint két évig tartó jogsértésre vonatkozó aktát kivizsgált, nem jelenti azt, hogy a Bizottság köteles minden más esetben kivizsgálni a hosszabb időtartamú jogsértéseket, mivel minden egyes ügyet az esetre jellemző konkrét körülmények alapján kell értékelni.

121 Mellékesen meg kell jegyezni, hogy még ha a Bizottság azt állapította volna is meg, hogy a jogsértés 1995 márciusától szűnt meg, ez nem jelenti azt, hogy a közösségi érdek értékelése tekintetében olyan értékelési hibát vétett volna, amely indokolná a megtámadott határozat megsemmisítését. A Bizottság a megtámadott határozat 124. pontjában megjegyzi, hogy az állítólagos jogsértést még nem tette közösségi érdekűvé az, hogy öt évig tartott, mivel a jogsértés tizenhárom évvel ezelőtt megszűnt, és nem járt tartós hatással. Ez az érvelés lényegében azon a tényen alapul, hogy az állítólagos jogsértés ugyan hosszú időtartamú volt, ám több éve befejeződött és nem járt tartós hatással, és ez a megállapítás akkor is megállja a helyét, ha a jogsértés 1995-ben szűnt meg.

122 Az a puszta tény, hogy a Bizottság sok évvel a panasz benyújtását követően hozta meg a megtámadott határozatot, nem akadálya annak, hogy a Bizottság a közösségi érdek fennállását azon helyzet alapján értékelje, amely a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában állt fenn. Ezzel kapcsolatban hangsúlyozni kell, hogy a Bizottságnak lehetősége volt az 1994. december 30-i elutasító határozat közösségi bíróság előtti megvédésére, továbbá az Elsőfokú Bíróság ezt a határozatot a T-77/95. sz. ügyben hozott ítéletében – az ügy Elsőfokú Bíróság elé történt visszautalását követően – csupán 2000. május 25-én semmisítette meg. Emlékeztetni kell, hogy a Bizottságnak joga volt a megtámadott határozatban úgy ítélni, hogy a jogsértés 1991 körül – vagyis az 1994-es elutasító határozat meghozatalánál sokkal korábban – megszűnt. A közösségi érdek elemzésének körülményei tehát 2000. május 25-e (az 1994. december 30-i elutasító határozat megsemmisítésének időpontja), valamint 2004. november 19-e (a megtámadott határozat elfogadásának időpontja) között nem változtak jelentősen.

– Az állítólagos jogsértés hatásainak tartósságáról

123 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a felperesek a válaszbeadványban új érveket hoztak fel, amelyek arra a tényre vonatkoznak, hogy a Bizottság az állítólagos jogsértések hatásai tartósságának vizsgálata során bizonyos tényezőket helytelenül értékelt, és a felperesek az Encaoua-jelentést az eljárásnak csupán ebben a szakaszában terjesztették elő. Az új érvek az első jogalap második részéhez tartoznak, amely részben a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság helytelenül állapította meg, hogy az állítólagos jogsértéseknek nem volt tartós hatásuk. Ebből következően ezen érvek az eljárási szabályzat 48. cikkének 2.§-a értelmében nem minősülnek új jogalapnak, hanem csupán valamely jogalap kiterjesztésének, amelyet elfogadhatónak kell tekinteni (lásd e tekintetben a Bíróság C-412/05. P. sz., Alcon kontra Bizottság ügyben 2007. április 26-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-3569. o.] 40. pontját). Tekintettel arra, hogy az új érvek előterjesztése elfogadható, az Encaoua-jelentést – mivel ezen új érvek alátámasztására szolgál – figyelembe kell venni, még ha a felperesek az eljárási szabályzat 48. cikkének 1.§-ában meghatározottaknak megfelelően kifejezetten nem is igazolták e bizonyíték-felajánlás késedelmét. Ugyanis amennyiben az új érv elfogadható, az azt előterjesztő fél nem akadályozható meg abban, hogy ezen érv alátámasztására bizonyítékokat nyújtson be.

124 A hatások tartósságára vonatkozó vizsgálat során a Bizottság pusztán azt állapította meg, hogy csupán két kis jelentőségű piaci szereplő vonult ki a piacról. E tekintetben a felperesek az Encaoua-jelentésre hivatkozva azzal érvelnek, hogy több jelentős kivonulás is történt e piacról. Hangsúlyozni kell, hogy e jelentés csupán a FedEx és a CRIE esetét elemzi részletesen. Megjegyzendő, hogy a Bizottság éppen e két társaság piacról történt kivonulását elemezte a megtámadott határozatban. A FedEx esetében a Bizottság megállapította, hogy ugyan e társaság kivonult az Európán belüli gyorsposta-szolgáltatási piacról, 1996-ban megint könnyen beléphetett arra. E körülmények között a Bizottság úgy ítélhette meg, hogy a FedEx részleges és időleges kivonulása nem tekinthető az állítólagos jogsértés tartós hatását bizonyító ténynek.

125 A CRIE kapcsán az Encaoua-jelentés kijelenti, hogy e vállalkozás kivonulása az SFMI-Chronopost által alkalmazott felfaló árakkal függ össze. Eközben megjegyzendő, hogy

a Bizottság – a megtámadott határozat 81. pontjában kifejezetten utalva az Encaoua-jelentésre – válaszolt erre az érvre, kifejtve, hogy a CRIE egy információkérésre adott válaszában ettől eltérő okokkal indokolta kivonulását. A Bizottság tehát jogosan támaszkodhatott az információkérésre adott válaszban közölt információkra, mivel a pontatlan információk szolgáltatása büntetés kiszabását vonhatja maga után, továbbá nem tűnt úgy, hogy a CRIE-nek bármiféle érdeke fűződött volna ahhoz, hogy e tekintetben pontatlan információkat nyújtson a Bizottságnak. Ezen túlmenően ki kell emelni, hogy az Elsőfokú Bíróság a megsemmisítés iránti eljárás keretében a megtámadott határozat jogszerűségét vizsgálja felül, ám nincs hatásköre a panasz felülvizsgálatára. Amennyiben a felperesek úgy vélik, hogy a Bizottság által a piacról történt kivonulások vizsgálata során kifejtettek tévesek, reájuk hárul a Bizottság által elkövetett jogi vagy ténybeli hiba megjelölése. Ennek keretében nem elegendő a Bizottság által már a megtámadott határozatban megvizsgált Encaoua-jelentésben kifejtettekre utalni anélkül, hogy kifejtenék, hogy a Bizottság érvelése miért is hibás.

126 A felperesek azon érve kapcsán, miszerint a Bizottság nem vette megfelelően figyelembe, hogy még az olyan gazdaságilag jelentős vállalkozásoknak is, mint az UPS, különösen nehéz betörni és fennmaradni a franciaországi nemzetközi gyorsposta-szolgáltatási piacon, meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 84. pontjában megjegyezte, hogy az UPS 1996-ban újjászervezte a franciaországi tevékenységeit, mivel inkább a nemzetközi piacra akart koncentrálni, ám nem vonult ki a francia nemzetközi gyorsposta-szolgáltatási piacról. A panaszosok által nyújtott becslések alapján a piaci részesedésekre vonatkozóan összeállított táblázat (lásd a fenti 85. pontot) azt mutatja, hogy az UPS piaci részesedése 1986 és 1996 között még növekedett is. E körülmények között a felpereseknek a UPS-nek az ezen a piacon tapasztalt állítólagos nehézségeire vonatkozó, ám alá nem támasztott állítását el kell utasítani.

127 Ami a kereslet árérzékenységét illeti, a Bizottság a megtámadott határozat 87. és 88. pontjában a FedEx és a DHL által nyújtott tanulmányokat idézte, miszerint az ár képzi a szállítóválasztás során a legfontosabb tényezőt. Ebből arra következtethetett, hogy a francia ügyfelek a gyorsposta-szolgáltató kiválasztásakor rendkívül árérzékenyek. A Encaoua-jelentésben a kereset árrugalmassága és az árverseny fokozott volta között alkalmazott megkülönböztetés kapcsán elegendő megállapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 90. pontjában válaszolt erre az érvre, továbbá a felperesek nem hoztak fel olyan érvet, amely bizonyítaná, hogy a Bizottság

ezen érvelés során jogban vagy tényben tévedett volna. Az Encaoua-jelentésben hivatkozott SFMI-Chronoposton belüli visszatérítési rendszer átláthatatlansága kapcsán nem tűnik ki világosan, hogy az átláthatóság hiánya milyen hatással lehetett a kereslet árérzékenységére. Mindenesetre a Bizottság a megtámadott határozat 91. pontjában jogosan hangsúlyozza, hogy egy viszonylag koncentrált piacon az a tény, hogy a szállítók nem ismerik versenytársaik díjtételeit, biztosíték arra, hogy a díjtételek nem a versenyképes szint felett állapodnak meg.

128 A felperesek továbbá arra hivatkoznak, hogy léteznek bizonyos szolgáltató-váltással járó költségek, és a Bizottság nem vette figyelembe az Encaoua-jelentésben hivatkozott SFMI-Chronopost visszatérítési rendszerének hatását, az állandó ügyfelekkel kötött kereskedelmi szerződések létezését, valamint ügyfelek jelentős számú szolgáltató-váltásának hiányát. Az ügyfelek magas arányú szolgáltató-váltásának hiányával kapcsolatosan meg kell jegyezni, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 96. pontjában megállapította, hogy az 1999 és 2001 közötti három évben a FedEx által szerzett és tőle távozott ügyfelek aránya átlagosan az éves forgalom 22%-át tette ki. A Bizottság ebből arra következtethetett, hogy elég nagyarányú volt az ügyfelek váltakozása, és a felperesek nem tudtak az ennek ellenkezőjét bizonyítani.

129 Az ügyfelek megtartására tett erőfeszítésekkel kapcsolatosan hangsúlyozni kell, hogy a Bizottság a panaszosok érveire a megtámadott határozat 99. pontjában adott választ, és többek között azt állapította meg, hogy a panaszosok nem bizonyították a szolgáltató-váltással kapcsolatosan felmerülő költségek állítólagos létezését, és ráadásul a saját ügyfeleik megtartására tett erőfeszítéseikkel kapcsolatosan sem szolgáltattak részleteket. Ugyan az Encaoua-jelentés azzal érvel, hogy az alkalmi ügyfelek alpiacát leszámítva léteznek olyan „rövidebb vagy hosszabb időre szóló" szerződések, amelyek olyan kikötéseket tartalmaznak, amelyek kötbérfizetést írnak elő arra az esetre, ha az ügyfél szolgáltatót vált, ám ez az állítás hipotetikus marad, mivel a fenti jelentés csupán ennek lehetőségére hivatkozik, ám nem állítja, hogy az SFMI-Chronopost ténylegesen hosszú távú szerződéseket kötött volna, vagy az ügyfeleket a szolgáltató-váltástól elrettentő kötbér fizetését írta volna elő. Az a tény, hogy valamely szállító

jelentős ügyfelei részére engedményeket nyújt, nem jelenti azt, hogy az ügyfeleket akadályozza a szolgáltató-váltásban, amennyiben egy másik szállító jobb árakat kínál, és esetleg az utóbbi szállító is engedményeket ajánl. A felperesek nem hivatkoztak arra, hogy az engedménynyújtás hosszú távú szerződések kötéséhez kapcsolódna.

130 A felperesek arra vonatkozó érve, miszerint az SFMI-Chronopost abból a tényből származó előnye, hogy legalább 1995-ig kizárólagos hozzáféréssel rendelkezett a La Poste hálózatához, emlékeztetni kell, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 101–114. pontjában a sűrű helyi hálózattal rendelkezés szükségességének vizsgálatával foglakozott, és ennek keretében választ is adott a panaszosok azon érvére, miszerint a kizárólagos hozzáférés akadályozta az alkalmi ügyfelek alpiacára való belépést. A felperesek nem hivatkoznak egyetlen olyan hibára sem, amelyet a Bizottság a megtámadott határozat e részében követett volna el. Ezen túlmenően a Bizottság a megtámadott határozat 102. pontjában jogosan hangsúlyozta, hogy a panaszosok nem az SFMI-Chronopostnak a La Poste hálózatához való hozzáférését vitatták, hanem azt, hogy az utóbbi állítólagosan alulszámlázta e hozzáférést. Mivel az SFMI-Chronopostnak a La Poste hálózatához 1995 márciusáig tartó kizárólagos hozzáférése önmagában nem képezte vita tárgyát, e hozzáférés valamely esetleges következménye nem minősülhet az állítólagos jogsértés tartós hatásának. A hozzáférés állítólagos alulszámlázása kapcsán érdemes emlékeztetni, hogy a Bizottság ezen eljárás során jogszerűen vélhette úgy, hogy a kereszttámogatások 1991 körül megszűntek.

131 Ennek kapcsán a felperesek azon általános állítását is el kell utasítani, miszerint a Bizottság nem vizsgálta meg az összes tudomására jutott jogi és ténybeli tényezőt. A fentiekből következően a Bizottság a megtámadott határozatban a panaszosok érveinek vizsgálatából következtetéseket vont le, és a panaszosok által nyújtott dokumentumokat is megvizsgálta. E körülmények között a felperesekre hárul annak feladata, hogy pontosan megjelöljék, hogy kötelezettségét megszegve mely jogi vagy ténybeli tényezőket nem vette figyelembe a Bizottság.

132 Mivel a felperesek azt sérelmezik a Bizottsággal szemben, hogy nem vette figyelembe az erőfölénnyel való visszaélés fő hatását – vagyis azt, amelyik az SFMI-Chronopostot vezetői helyzetbe emelte a piacon, amely helyzetét meg is tartotta –, a Bizottság a megtámadott határozatban kifejtette, hogy az SFMI-Chronopost 1990. évben fennálló piaci részesedése és a 2001. évben fennálló piaci részesedése közötti különbség csupán három százalékpont volt, és ez azt mutatja, hogy e piaci részesedés aligha függhetett az állítólagos visszaéléstől. Ezen túlmenően a megtámadott határozat 66. pontjában arra hivatkozik, hogy ugyan a magánvállalkozások szolgáltatásai iránti kereslet nagyon is árérzékeny volt, és az ügyfelek könnyen válthattak szolgáltatót – amelyet rendszeresen meg is tettek –, ebből nem lehet azt a következtetést levonni, hogy a régen kialakult állítólagos versenyellenes magatartás továbbra is hatással lehet a piacra. Ezzel kapcsolatban ki kell emelni, hogy még ha fel is tesszük, hogy az SFMI-Chronopost 1986 és 1990 közötti gyors növekedése az állítólagos jogsértéssel függ össze, ez nem jelenti szükségszerűen, hogy az SFMI-Chronopost megtámadott határozat elfogadásának idején tanúsított magatartása a kezdeti időszakban elért fejlődéssel bármiféle összefüggésben van.

133 A jelen ügy körülményei között – amikor is a Bizottság azt állapította meg, hogy az ügyfelek nagyon árérzékenyek, a szolgáltató-váltás nem ütközött akadályokba, csupán két kis jelentőségű piaci szereplő vonult ki a piacról, valamint a felperesek semmiféle okozati összefüggést nem tudtak kimutatni a piacról történt kivonulások és az állítólagos visszaélés között –, hogy a Bizottság nem vétett értékelés hibát, amikor megállapította, hogy az SFMI-Chronopost megtámadott határozat elfogadása idején fennálló piaci részesedése nem minősült az állítólagos jogsértés tartós hatásának. Miután a Bizottság megállapította, hogy melyek az érintett piac jellemzői, nyugodtan ítélhette úgy, hogy a piac megtámadott határozat elfogadásakor fennállt szerkezete az akkor érvényes versenyhelyzetből eredt, és nem a több évvel azelőtt esetleges nyújtott kereszttámogatásokból. A felperesek nem hivatkoztak arra, hogy 1991 után az SFMI-Chronopost teljesen kiiktatta volna az árversenyt azzal, hogy folyamatosan a versenytársai által alkalmazott árakhoz igazította volna saját árait.

134 A Bizottság továbbá nyugodtan támaszkodhatott arra a tényre is, hogy az SFMI-Chronopost 1990-es és 2001-es piaci részesedése közötti különbség elenyésző volt

annak bizonyításához, hogy az SFMI-Chronopost piaci részesedése a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában más meghatározó tényezőktől függött, mint valamely állítólagosan részére nyújtott múltbeli kereszttámogatásoktól. A felperesek azon érvével kapcsolatosan, miszerint a Bizottság figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a gyorsposta-szolgáltatási piac a '90-es években fejlődő piac volt, a felperesek nem tisztázták, hogy a Bizottságnak ebből milyen következtetést kellett volna levonnia. Mivel a piac ebben az időben fejlődésben volt, tehát állandóan változott, még kevéssé tűnik valószínűnek, hogy a piac megtámadott határozat elfogadásának időpontjában fennálló szerkezete a korábban állítólagosan elkövetett jogsértéssel összefüggjön.

135 Hangsúlyozni kell, hogy még ha fel is tennénk, hogy a Bizottság azt állapítja meg, hogy a kereszttámogatások 1995-ben szűntek meg, ez sem cáfolná a Bizottság fenti tárgyra vonatkozó érvelését. A piaci részesedéseket bemutató táblázat azt mutatja, hogy az SFMI-Chronopost részesedése 1990 és 1996 között csökkent, majd 1996 és 2001 között három százalékponttal nőtt. Még ha fel is tesszük, hogy a jogsértés 1995-ben szűnt meg, az SFMI-Chronopost éppen abban időszakban veszített a piaci részesedéséből, amely egybeesett az állítólagos jogsértéssel (1990–1996), és ezen időszakot követően (1996 és 2001 között) nőtt újra a piaci részesedése. Ilyen körülmények között, valamint a piaci jellemzőkre tekintettel, a Bizottság joggal ítélhette meg úgy, hogy az SFMI-Chronopostnak a megtámadott határozat időpontjában fennálló részesedése nem volt a múltban állítólagosan elkövetett jogsértéssel magyarázható, tehát az állítólagos jogsértés nem is járt tartós hatással.

136 Ezen túlmenően hangsúlyozni kell, hogy valamely állítólagos jogsértés tartós hatásai nem mindig teszik a panasz vizsgálatát közösségi érdekűvé. A Bíróság a fenti 13. pontban hivatkozott 1999. március 4-i UFEX és társai kontra Bizottság ítélet 96. pontjában azt rótta fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy nem bizonyosodott meg afelől, hogy a Bizottság ellenőrizte-e, hogy a versenyellenes hatások nem voltak tartósak, és hogy adott esetben e hatások nem teszik-e közösségi érdekűvé a szóban forgó panaszt. A megtámadott határozat 131. és 132. pontjában – amely a panasz vizsgálatához fűződő közösségi érdek fennállásának vizsgálatával foglalkozik – a Bizottság kifejtette, hogy a piac 1986-hoz képest nem vált lényegesen koncentráltabbá 2001-ben, és hogy a Herfindahl-Hirschmann index majdnem változatlan maradt.

137 Ezt a megállapítást nem cáfolja meg a felperesek azon érve, miszerint az SFMI-Chronopost magas piaci részesedéssel történt piacra lépését követően a Bizottságnak arra kellett volna számítania, hogy e koncentráció jelentősen csökken. A felperesek fenntartják, hogy ugyan az SFMI-Chronopost piacra lépését követően a piaci koncentráció nem csökkent, ám az utóbbi vállalkozást bőven kárpótolta több piaci szereplő kivonulása is. E tekintetben ki kell emelni, hogy az a tény, hogy a Herfindahl-Hirschmann index szinte változatlan maradt, azt mutatja, hogy a piac – két kisméretű piaci szereplő kivonulása ellenére – általánosságban nem lett kevésbé versengő. Ebből azt a következtetést lehet levonni, hogy az SFMI-Chronopost piacra való belépésének nem volt negatív hatása e piacra, illetve hogy semmiféle okozati összefüggés nem mutatható ki e piaci szereplők kivonulása és az SFMI-Chronopost magatartása között. Ezen túlmenően – amint azt a Bizottság a megtámadott határozat 133. pontjában helyesen állítja – a panaszosok nem bizonyították, hogy egy olyan piac, amelyen két nagy piaci szereplő tevékenykedik, kevésbé versengő, mint az olyan piac – mint amilyen a franciaországi piac volt az SFMI-Chronopost piacra lépése előtt –, amelyen csupán egy vezető piaci szereplő létezik.

138 Ám még ha fel is tesszük, hogy az SFMI-Chronopostnak a megtámadott határozat elfogadása időpontjában fennálló piaci részesedése, valamint az állítólagos jogsértés közötti okozati összefüggés bizonyított, a Bizottság akkor is úgy ítélhette, hogy tekintettel az érintett piac általános helyzetére – amely nem vált kevésbé versengővé – e tartós hatás miatt még nem fűződött közösségi érdek a panasz vizsgálatához.

– Az állítólagos jogsértés súlya

139 A felperesek azt sérelmezik, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem az iránymutatásban meghatározott szempontok alapján minősítette az állítólagos jogsértés súlyát.

140 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a hozzá benyújtott panaszok tekintetében mérlegelési jogkörrel rendelkezik annak meghatározása tekintetében, hogy mely tényezőknek tulajdonít elsőbbséget. Ennélfogva amennyiben a Bizottság valamely panaszt közösségi érdek hiányában elutasító határozatában azt állapítja meg, hogy a jogsértés megszűnt, és nincsenek tartós hatásai, valamint bizonyítja, hogy a panaszban bejelentettek alapján figyelembe vette a jogsértések időtartamát és súlyát, e panaszt akkor is elutasíthatja, ha a jogsértések hosszan tartottak és meglehetősen súlyosak voltak, feltéve, hogy e megállapítását nem anyagilag pontatlan tényekre alapozza, és nem követ el nyilvánvaló értékelési hibát.

141 A Bizottság azon kötelezettsége, hogy a közösségi érdek értékelése érdekében figyelembe kell vennie a jogsértés súlyát, nem akadályozza meg abban, hogy e súlyosságot az iránymutatásban szereplő „absztrakt" szempontok alapján minősítse.

142 A jelen ügyben a Bizottság megfelelően figyelembe vette az állítólagos jogsértés súlyát. A megtámadott határozat 137. pontjában ugyanis kijelentette, hogy „[m]ivel nincs bizonyíték arra, hogy a jogsértés ténylegesen a konkrét vagy potenciális versenytársak kiszorításához vezetett volna, nehéz megállapítani, hogy e jogsértés olyan rendkívüli súlyú lett volna, amely indokolja egy olyan potenciális jogsértés mélyebb vizsgálatát, amely régóta megszűnt, és amely nem gyakorolt tartós hatásokat a piacra". Ebből az következik, hogy a Bizottság az állítólagos visszaélés „konkrét" súlyát annak a piacra gyakorolt hatása szempontjából vette figyelembe. Azon megállapítás, miszerint nem bizonyította, hogy a jogsértés a versenytársak kiszorításához vezetett volna, nem csupán a tartós hatásokra vonatkozik, hanem a jogsértés időpontjában fennállt hatásokra is. Ugyan a Bizottság a megtámadott határozat 79. pontjában csak azt fejtette ki, hogy „1991 óta" kevés kivonulás történt a piacról, megállapítandó, hogy a felperesek nem hivatkoztak arra, hogy a Bizottság nem vette figyelembe az 1986 és 1991 között történt piacról való kivonulásokat. Ráadásul az Elsőfokú Bíróság által a tárgyalás során feltett, az 1986 és 1991 közötti esetleges piacról való kivonulásokra vonatkozó kérdésre válaszolva a felek nem jelezték, hogy a Bizottság által a megtámadott határozat piacról való kivonulásokról szóló részében bizonyos társaságok megvizsgált példáin felül más társaságok is kivonultak volna.

143 A Bizottság az azon megállapítással kapcsolatos érvelésében, miszerint nem álltak fenn tartós hatások, illetve a panasz kivizsgálásához fűződő érdek, figyelembe vette az állítólagos jogsértés jellemzőit. A felperesek sem azt nem bizonyították, hogy a Bizottság megállapítását anyagilag pontatlan tényekre alapozza, sem azt, hogy figyelmen kívül hagyta volna az állítólagos jogsértés súlyát.

144 A felperesek azon érvével kapcsolatosan, miszerint a Bizottság teljesen figyelmen kívül hagyta azt, hogy a panaszosok között majdnem az összes érintett piaci szereplő szerepel, ki kell emelni, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 128. pontjában kifejtette, hogy a panaszosok száma soha nem számított a közösségi érdek értékelésének szempontjai közé, és hogy a torzításmentes versenyhelyzet már egyébként is biztosított volt. A felpereseknek a fenti 14. pontban hivatkozott 2000. május 25-i UFEX és társai kontra Bizottság ítéletre való hivatkozása nem releváns. Az Elsőfokú Bíróság ezen ítélet 52. pontjában kifejtette, hogy a Bizottság feladata az érintett piacon tevékeny francia piaci szereplők nagy részét képviselő szervezet által benyújtott panaszt előterjesztését követően az volt, hogy biztosítsa a torzításmentes versenyt. Ebből nem lehet arra következtetni, hogy a panaszosok száma olyan tényező, amely közösségi érdeket tulajdonít a panasz kivizsgálásának. Meg kell állapítani tehát, hogy a Bizottság nem vétett nyilvánvaló értékelési hibát, amikor a megtámadott határozatban vitatta ezt az érvet.

145 A felpereseknek az érintett piac közösségi léptékére vonatkozó érvét (lásd a fenti 94. pontot) a második jogalap harmadik részének vizsgálata során fogjuk megvizsgálni, és elutasítani (lásd az alábbi 158. pontot).

146 E fentiekből következően az első jogalap második részét el kell utasítani.

147 Tekintettel arra, hogy a Bizottságnak az állítólagos jogsértések időtartamára, valamint súlyára vonatkozó értékelése nem hibás, az első jogalap első részét is el kell utasítani.

A Bizottság azon tévedése, miszerint úgy vélte, hogy az állítólagos jogsértés súlyát és időtartamát nem köteles figyelembe venni, nem befolyásolta a határozat rendelkező részét, és ennek alapján az Elsőfokú Bíróság nem semmisítheti meg a megtámadott határozatot.

A Bizottságnak a nemzeti bíróságokhoz viszonyított, a közösségi érdek fennállásának vizsgálatával kapcsolatos nyilvánvalóan és szándékosan tévesen értelmezett szerepére vonatkozó harmadik részről

A megtámadott határozat összefoglalása

148 A Bizottság a megtámadott határozat 153. pontjában emlékeztet, hogy az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint azon tény, hogy valamely nemzeti bíróság, illetve nemzeti hatóság előtt már eljárás indult valamely megállapodás, illetve magatartás EK 81. cikknek és EK 82. cikknek való megfelelősége tárgyában, olyan tényező, amelyet a Bizottság az üggyel kapcsolatos közösségi érdek értékelésekor figyelembe vehet (az Elsőfokú Bíróság T-5/93. sz., Tremblay és társai kontra Bizottság ügyben 1995. január 24-én hozott ítéletének [EBHT 1995., II-185. o.] 62. pontja).

149 A Bizottság úgy ítéli meg, hogy az állítólagos jogsértések súlypontja Franciaországban van, mivel e jogsértések hatásai ténylegesen e területre korlátozódnak (a megtámadott határozat 156. pontja). Továbbá hangsúlyozza, hogy a panaszosoknak jogaikat a nemzeti bíróságok, illetve a francia versenyhatóság előtt is módjukban áll érvényesíteni. A Bizottság úgy véli, hogy ezen ügy megoldására a nemzeti fórumok jobban megfelelnek (a megtámadott határozat 159. pontja).

A felek érvei

150 A felperesek fenntartják, hogy a Bizottság tévesen ítélte úgy, hogy az állítólagos jogsértés súlypontja Franciaországban van, és hogy e jogsértések hatásai e területre korlátozódnak. Arra hivatkoznak, hogy a Bizottság nem hagyhatta volna figyelmen kívül a francia versenytanács meglehetősen világos álláspontját, miszerint az utóbbi úgy ítélte meg, hogy nem rendelkezik e tárgyban hatáskörrel, és azt a következtetést vonta le, hogy a Bizottságnak – amelyhez ezen ügyben panaszt nyújtottak be – kell vizsgálatot folytatnia. A francia versenytanács – 1990 óta saját eljárását többször is felfüggesztve – mindig is azt állította, hogy szerinte ez az ügy lényegénél fogva közösségi érdekű. Egyébiránt a tribunal de commerce de Paris (párizsi kereskedelmi bíróság) is azt mondta ki – amikor a panasz erőfölénnyel való visszaélésre vonatkozó részével kapcsolatosan felfüggesztette eljárását –, hogy úgy ítéli meg, hogy a Bizottság megfelelőbb fórum az e tárgyban való döntésre.

151 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a panasz a francia nemzetközi gyorsposta-szolgáltatási piacra vonatkozik, és hogy e termék földrajzi piaca országosnak minősül.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

152 Elöljáróban hangsúlyozni kell, hogy a felek számára köztudott, hogy a panasz nem tartozik a Bizottság kizárólagos hatáskörébe. Amikor a Bizottság és a nemzeti hatóságok megosztott hatáskörrel rendelkeznek, a Bizottság nem köteles az állítólagos jogsértés létezésével vagy annak hiányával kapcsolatosan vizsgálatot folytatni, illetve végleges döntést hozni (a fenti 14. pontban hivatkozott 2000. május 25-i UFEX és társai kontra Bizottság ítélet 38. pontja, valamint a hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

153 Ezzel kapcsolatosan az, hogy a francia versenytanács úgy ítélte meg, hogy nem rendelkezik hatáskörrel az ügy kivizsgálására, nem releváns. A versenytanácsnak az állítólagos jogsértésre vonatkozó panasz kivizsgálására ugyanúgy volt hatásköre, mint a Bizottságnak, továbbá a francia bíróságok is hatáskörrel rendelkeznek az EK 82. cikk megsértése miatti kártérítés megítélésére. El kell utasítani a felperesek azon érvét, miszerint ahhoz hasonló helyzetben vannak, mintha a Bizottságnak kizárólagos hatásköre lenne. Amennyiben a felperesek nem elégedettek azzal, amilyen módon a nemzeti versenyhatóságok, illetve bíróságok figyelembe vették jogaikat, az utóbbiak feladata, hogy e szervekkel szemben megtegyék a szükséges lépéseket, illetve kivizsgálják az előttük nyitva álló nemzeti jogorvoslati lehetőségeket. A nemzeti hatóságok, illetve bíróságok azon szubjektív hozzáállása, miszerint a Bizottság megfelelőbb fórum az e tárgyban való döntésre – még ha e megállapítás alapos is – nem kötelezheti a Bizottság arra, hogy úgy vizsgálja meg a panaszt, mintha az ügy az ő kizárólagos hatáskörébe tartozna.

154 A felperesek által a Bizottság és az nemzeti bíróságok közötti az EK-Szerződés 81. és 82. cikkének alkalmazására vonatkozó együttműködésről szóló közlemény (HL 2004., C 101., 54. o.) 12. és 13. pontjára tett hivatkozás kapcsán ki kell emelni, hogy e pontok annak elkerülését célozzák, hogy a nemzeti bíróság olyan döntést hozzon, amely ellentétes valamely bizottsági határozattal. Amennyiben a nemzeti bíróság annak érdekében függeszti fel eljárását, hogy elkerülje, hogy a saját döntése és a Bizottság által hozandó határozat között esetleg ellentét merüljön fel, és utána a Bizottság úgy határoz, hogy a panaszt közösségi érdek hiánya miatt elutasítja – amint azt a Bizottság a megtámadott határozat 160. pontjában helyesen emeli ki –, a nemzeti eljárást újra lehet indítani, legkésőbb akkor, amikor a panaszt elutasító határozat jogerőre emelkedik.

155 Ezzel kapcsolatosan el kell utasítani a fent hivatkozott közlemény felperesek általi értelmezését, miszerint a Bizottság köteles elsőbbségben részesíteni az ügyet, amennyiben a nemzeti bíróság ebben az ügyen felfüggeszti eljárását. A fent hivatkozott közlemény 12. pontja a következőképpen hangzik: „[a] Bizottság a maga részéről igyekszik elsőbbségben részesíteni azokat az ügyeket, amelyekben a 773/2004/EK bizottsági rendelet 2. cikkének (1) bekezdése értelmében indított eljárást, és amely ügyeket a nemzeti bíróságok ezen indokból felfüggesztettek, különösen amennyiben valamely polgári jogi jogvita kimenetele függ a Bizottság döntésétől”. Elegendő megállapítani, hogy a felperesek nem hivatkoztak arra, hogy a Bizottság az általa az

EK-Szerződés 81. és 82. cikke alapján folytatott eljárásokról szóló 2004. április 7-i 773/2004/EK bizottsági rendelet 2. cikkének (1) bekezdése (HL L 123., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 81. o.) szerinti eljárás megindításáról határozott volna. A fent hivatkozott cikk (3) és (4) bekezdéséből kitűnik, hogy sem a vizsgálati hatáskör gyakorlásához, sem a panasz elutasításához sincs szükség az eljárás megindítására.

156 A felperesek ráadásul abból a tényből próbálnak érvet kovácsolni, hogy a Bizottság együttműködött a francia versenytanáccsal, valamint az utóbbi aktáiba betekintett. Ez az együttműködés mindemellett nem keletkeztet kizárólagos hatáskört a Bizottság számára, és nem is előlegezi meg azt, hogy a Bizottság az ügy közösségi érdekű jellegét megállapító határozatot hoz.

157 A felperesek azon érvével kapcsolatosan, miszerint a Bizottság helytelenül ítélte úgy, hogy az állítólagos jogsértések súlypontja Franciaországban van, és hogy e jogsértések hatásai e területre korlátozódnak, meg kell állapítani, hogy a Bizottság a közösségi érdekkel kapcsolatos érvelését nem csupán a jogsértések súlypontjára alapozza, vagy arra a tényre, hogy a francia bíróságok előtt ez ügyben eljárások indultak. A Bizottság először is azt állapította meg, hogy az állítólagos jogsértések megszűntek, és hogy e jogsértéseknek nem voltak tartós hatásai, aztán a panasz megvizsgálásához fűződő közösségi érdek értékelése keretében több tényezőt is megvizsgált. A Bizottság érvelése szempontjából nem lényeges azon állítása, miszerint az állítólagos jogsértések hatásai ténylegesen Franciaország területére korlátozódtak. A Bizottság nem vétett nyilvánvaló értékelési hibát azzal, hogy közösségi érdek értékelése keretében figyelembe vette azt a tényt, hogy az állítólagos jogsértések hatásai leginkább Franciaországban voltak érzékelhetők, és hogy a panaszosoknak módjukban állt jogaikat a nemzeti bíróságok előtt érvényesíteni. Ennélfogva nem szükséges érdemben vizsgálni azt a kérdést, hogy a jelen ügyben a jogsértések hatásai valóban Franciaország területére „korlátozódtak-e”.

158 Ennek keretében a felperesek az érintett piac közösségi léptékére vonatkozó érvét is el kell utasítani (lásd a fenti 94. pontot). Mivel a Bizottság és a nemzeti

versenyhatóságok hatásköre megosztott, valamely piac közösségi léptéke nem kötelezi a Bizottságot arra, hogy az adott ügyben megállapítsa a jogsértés súlyát, illetve a közösségi érdek fennállását.

159 Ennélfogva az első jogalap harmadik részét el kell utasítani.

Az arra vonatkozó negyedik részről, hogy a Bizottság azzal, hogy a megtámadott határozat 167. pontjában a közösségi érdek állítólagos hiánya miatti elutasítás indokolása miatt az ügy állami támogatásokra vonatkozó részére utal vissza, megsérti a jóhiszeműség elvét, illetve a közösségi intézmények közötti jóhiszemű együttműködés elvét (EK 10. cikk)

A megtámadott határozat összefoglalása

160 Annyiban, amennyiben releváns az első jogalap negyedik részének, valamint a második jogalap érdemi megoldása szempontjából, a megtámadott határozat a következő észrevételeket tartalmazza.

161 A Bizottság a megtámadott határozat 162–168. pontjában tárgyalja a vizsgálat megkövetelt részletességének kérdését, valamint annak valószínűségét, hogy megállapítja a jogsértés fennállását. Ennek keretében azzal érvel, hogy ahhoz, hogy a jelen ügyben megállapítsa az erőfölénnyel való visszaélést, köteles lenne ellenőrizni, hogy a La Poste által az SFMI-Chronopost alvállalkozóként nyújtott infrastrukturális szolgáltatásaiért kiszámlázott díjak legalább a szolgáltatásnyújtás inkrementális költségeivel (vagyis azokkal a költségekkel, amelyek kizárólag egy bizonyos szolgáltatás nyújtásához kötődnek, és amelyek egyből megszűnnek, ha a szóban forgó szolgáltatásnyújtás

megszűnik) egyenértékűek, és hogy ennek ellenőrzéséhez szükség lenne a La Poste által az állítólagos jogsértés időtartama alatt az SFMI-Chronopostnak nyújtott minden egyes infrastrukturális szolgáltatás inkrementális költségének megállapítására. Tekintettel arra, hogy a La Poste 1986 és 1991 között nem vezetett e tevékenységekre vonatkozóan analitikus könyvelést, a Bizottság szerint „rendkívül nehéz [lenne e feladatot] jogilag kielégítő pontossággal elvégezni" (a megtámadott határozat 164. pontja).

162 A panaszosok azon érvére válaszul, miszerint a francia Cour des comptes (Számvevőszék) végigelemezte és kiigazította a La Poste 1991 és 2002 közötti könyvelését, a Bizottság kijelenti, hogy „[m]indemellett kizárt, hogy egy ilyen kiigazítás – amely a Számvevőszék feladata, és a közpénzek feletti felügyelet gyakorlása szempontjából releváns és elégséges – lehetővé tegye, hogy a Bizottság a jogilag megkövetelt módon tudja bizonyítani a[z EK] 82. cikk megsértését" (a megtámadott határozat 165. pontja).

163 A Bizottság a megtámadott határozat 167. pontjában a következőket fejti ki:

„[A] Bizottságnak az „állami támogatások"-ügyben mindenképpen elemeznie kell, hogy a La Poste Chronopost nevű leányvállalatának kereszttámogatásokat nyújtott-e vagy sem (amely kérdés pillanatnyilag az [Elsőfokú Bíróság] elé került visszautalásra). Ezen körülmények között az [EK] 82. cikkel kapcsolatos elemzés azt jelentené, hogy a Bizottságnak meg kellene ismételnie a munkáját." A Bizottság úgy véli, hogy a kereszttámogatások állami támogatásokra vonatkozó szabályok keretében történő elemzése megfelelőbb lenne, mivel az magában foglalhatná az összes bejelentett magatartást – ideértve azokat az adózási és vámkedvezményeket, amelyekben az SFMI-Chronopost részesülhetett.

A felek érvei

164 A felperesek azzal érvelnek, hogy a Bizottság a panasz közösségi érdek hiányában történő elutasítását arra a tényre alapozza, hogy az állami támogatásra vonatkozó

panasz szempontjából kellene megvizsgálnia, hogy voltak-e kereszttámogatások vagy sem. A megtámadott határozat 167. pontjának ez az egyetlen lehetséges értelmezése. Amennyiben a Bizottság azt akarta mondani, hogy e kérdést csak akkor kell megvizsgálnia, ha az Elsőfokú Bíróság az EK 87. és EK 88. értelmében megsemmisíti az 1997-es határozatot, akkor ez az érv teljesen irreleváns a panasznak a közösségi érdek hiánya miatti elutasításának indokolása tekintetében. A felperesek úgy vélik, hogy a Bizottság ezzel az érveléssel eltávolodik az általa az Elsőfokú Bíróság fenti 21. pontban hivatkozott 2000. december 14-i UFEX és társai kontra Bizottság ítélet, valamint a fenti 23. pontban hivatkozott 2006. június 7-i UFEX és társai kontra Bizottság ítélet meghozatalához vezető eljárások során védett álláspontjától.

165 A Bizottságnak a megtámadott határozat 167. pontban kifejtett álláspontja ennélfogva a jóhiszeműség elvének, valamint az Elsőfokú Bírósággal való jóhiszemű együttműködés nyilvánvaló megsértésének minősül, és ebből következően az EK 10. cikkbe ütközik, amely rendelkezés az ítélkezési gyakorlat értelmezése szerint az intézmények közötti viszonyokra is alkalmazandó.

166 A Bizottság érvelése, amely az elutasító határozatot egy jövőbeli esetleges eseményre alapozza (vagyis arra, hogy a fenti 23. pontban hivatkozott 2006. június 6-i UFEX és társai kontra Bizottság ítélet meghozatalához vezető eljárásban megtámadott állami támogatásokkal kapcsolatos részre vonatkozó határozatot az Elsőfokú Bíróság megsemmisíti), jogilag nem indokolható.

167 A Bizottság vitatja a felperesek érveit.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

168 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a felperesek érvelése ellentmondásos. Egyfelől kijelentik, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 167. pontjában úgy ítélte meg,

hogy az állami támogatásokra vonatkozó rész keretében mindenképpen meg kell vizsgálnia a kereszttámogatásokat, és nem csak abban az esetben, ha az Elsőfokú Bíróság az 1997-es határozat ezzel kapcsolatos részét megsemmisíti. Másfelől pedig azt állítják, hogy a Bizottság a megtámadott határozatot egy jövőben esetlegesen bekövetkező eseményre – vagyis arra, hogy az Elsőfokú Bíróság meg fogja semmisíteni a 1997-es határozatot – alapozza.

169 Mindenesetre a Bizottságnak a megtámadott határozatban kifejtett azon érve, miszerint „mindenesetre az »állami támogatások«-ügyben elemeznie kell, hogy a La Poste Chronopost nevű leányvállalatának kereszttámogatásokat nyújtott-e vagy sem (amely kérdés pillanatnyilag az [Elsőfokú Bíróság] elé került visszautalásra)", nem jelenti azt, hogy a Bizottság tovább akarta volna vizsgálni az állami támogatásokkal kapcsolatos ügyre vonatkozó részt, még akkor sem, ha az Elsőfokú Bíróság jóváhagyta volna az állami támogatás hiányát megállapító határozatot. Amint azt a Bizottság helyesen hangsúlyozza, ez a mondat csupán azt jelenti, hogy a kereszttámogatások fennállásának kérdése az állami támogatásokra vonatkozó panasz részét képezi, és ezért e panasz keretében kell azt megvizsgálni.

170 A Bizottság választhatott úgy, hogy a kereszttámogatásokat csupán az állami támogatásokra vonatkozó panaszt érintő rész keretében vizsgálja meg. A megtámadott határozatban először is megállapította, hogy a jogsértés megszűnt, és hogy e jogsértés nem járt tartós hatással, majd a közösségi érdek fennállásának vizsgálata során több tényezőt is elemzett. Végül arra a következtetésre jutott, hogy nem áll fenn a panasz kivizsgálásához fűződő közösségi érdek, még akkor sem, ha az állítólagos jogsértéseket valóban elkövették.

171 A Bizottság – mivel nem volt köteles megállapítani, hogy a jogsértés megtörtént-e vagy sem – nyugodtan hivatkozhatott arra a tényre, hogy a kereszttámogatások létének kérdését az állami támogatásokra vonatkozó rész keretében fogja megvizsgálni. Nem volt köteles sem arra, hogy az erőfölénnyel való visszaélésre vonatkozó rész vizsgálatát az állami támogatásokra vonatkozó jogerős bírósági ítélet meghozataláig felfüggessze, sem arra, hogy az utóbbi részre vonatkozó 1997-es határozat

érvelését a megtámadott határozat erőfölénnyel való visszaélésre vonatkozó részében megismételje. Ez az ismétlés ugyanis a munka megkettőződését jelentette volna, mivel ugyanazokat a kérdéseket két párhuzamos ügyben is meg kellene vizsgálnia, amennyiben az erőfölénnyel való visszaélés miatti panasz elutasítására vonatkozó határozat megtámadásra kerül.

172 Végül az a kérdés, hogy voltak-e vagy sem kereszttámogatások, nem meghatározó a Bizottság megtámadott határozatban kifejtett érvelése tekintetében, mivel e határozat más indokok alapján állapította meg a közösségi érdek hiányát. Az arra való utalás, hogy a kereszttámogatások létét vagy nemlétét az állami támogatásokra vonatkozó rész keretében fogja elemezni, nem tekinthető a jóhiszeműség, illetve a közösségi intézmények közötti jóhiszemű együttműködés elve megsértésének. Amint azt a Bizottság helyesen hangsúlyozza, nem is olyan érvről van szó, amelyre a Bizottság az érvelésében támaszkodott.

173 Ebből következően az első jogalap negyedik részét, illetve az első jogalap egészét el kell utasítani.

2. *A megtámadott határozat két lényeges elemének indokolásában felmerült ellentmondásra vonatkozó második jogalapról*

A felek érvei

174 A felperesek úgy vélik, hogy a megtámadott határozat nem tartalmaz megfelelő indokolást, illetve az indokolásban felmerülő ellentmondás annak valamely lényeges elemét érinti.

175 Arra hivatkoznak, hogy a Bizottságnak a megtámadott határozat 165. pontjában foglalt állítása, miszerint kizárt, hogy a francia Cour des comptes által végzetthez hasonló kiigazítás lehetővé tegye, hogy a Bizottság a jogilag megkövetelt módon tudja bizonyítani az EK 82. cikk megsértését, nem került indokolásra. A Bizottság egyáltalán nem adott magyarázatot arra, hogy mi volt az állítólagos különbség azon számítások között, amelyeket ő készített volna, illetve azok között, amelyeket a francia Cour des comptes ténylegesen elvégzett.

176 Ezen túlmenően a felperesek úgy vélik, hogy a megtámadott határozat kettős ellentmondást tartalmaz. Egyrészről a Bizottság a megtámadott határozat 167. pontjában (lásd a fenti 163. pontot) a hivatkozott határozat 164. pontjával ellentétben (lásd a fenti 161. pontot) elismeri, hogy tökéletesen módjában állt volna a La Poste költségfedezeti szintjét ellenőrizni. Másrészről a Bizottság a megtámadott határozat 167. pontjában – a hivatkozott határozat 164. pontjával ellentétben – kijelenti, hogy nem azért nem ellenőrizte a La Poste költségfedezeti szintjét az EK 82. cikk értelmében, mert arra nem volt képes, hanem inkább azért, mert az a Bizottság munkájának megkettőződésével járt volna, tehát beismeri, hogy e számítást az állami támogatásokra vonatkozó rész tekintetében el kellett végeznie. A felperesek úgy vélik, hogy ez olyan ellentmondás, amely az indokolás hiányának minősül.

177 A Bizottság vitatja a felperesek érveit.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

178 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a valamely panasszal kapcsolatos vizsgálat megindításához fűződő közösségi érdek értékelésénél a Bizottságnak az adott ügy körülményeit, és különösen a hozzá benyújtott panaszban előadott ténybeli és jogi elemeket kell figyelembe vennie. A Bizottságnak különösen az a feladata, hogy

mérlegelje az állítólagos jogsértésnek a közös piac működésével kapcsolatos jelentőségét, a jogsértés fennállása bizonyíthatóságának valószínűségét, valamint a szükséges vizsgálati intézkedések terjedelmét arra figyelemmel, hogy a legkedvezőbb feltételek mellett tudja ellátni az EK 81. cikk és EK 82. cikk betartásával kapcsolatos ellenőrző feladatkörét (az Elsőfokú Bíróság T-24/90. sz., Automec kontra Bizottság ügyben 1992. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT 1992., II-2223. o.] 86. pontja; a fenti 148. pontban hivatkozott Tremblay és társai kontra Bizottság ítélet 62. pontja, valamint a T-185/96., T-189/96. és T-190/96. sz., Riviera Auto Service és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1999. január 21-én hozott [EBHT 1999., II-93. o.] 46. pontja).

179 Ennélfogva az a tény, hogy rendkívül nehéz a jogilag megkövetelt módon bizonyítani valamely jogsértés létezését ahhoz, hogy a Bizottság e jogsértést megállapító határozatot hozhasson, olyan tényező, amelyet a Bizottság a közösségi érdek értékelésénél jogosult figyelembe venni.

180 A felperesek a jelen ügyben nem vitatják, hogy a Bizottság által a megtámadott határozat 164. és 165. pontjában tett azon észrevételek, miszerint az SFMI-Chronopost könyvelését 1986-tól kezdve teljes mértékben ki kellett volna igazítani annak érdekében, hogy a költségfedezet szintje megállapítható legyen, és hogy a La Poste 1986 és 1991 között nem vezetett e tevékenységekre vonatkozóan analitikus könyvelést (még ha a felperesek azzal is érvelnek, hogy az analitikus könyvelés legalább 2001-ig fennállt).

181 A Bizottság azon érve, miszerint a francia Cour des comptes által végzett kiigazítás nem teszi számára lehetővé, hogy a jogilag megkövetelt módon bizonyítani tudja az EK 82. cikk megsértését, megfelelően indokolt, mivel a Bizottság a francia Cour des comptes feladata – vagyis a közpénzek feletti felügyelet gyakorlása – és a hasonló jogsértések létezésének vizsgálata során a Bizottságra ruházott feladat közötti különbségre utal. Tulajdonképpen nem teljesen világos, hogy a Cour des comptes-nak tulajdonképpen miért kellett értékelnie a La Poste által az SFMI-Chronopost részére nyújtott minden egyes infrastrukturális szolgáltatás inkrementális költségét ahhoz, hogy a közpénzek felhasználásával kapcsolatos felügyeleti feladatkörét gyakorolni tudja.

182 A felperesek a francia Cour des comptes jelentésének csupán a kivonatát, illetve abból egy oldalt mutattak be. Az a tény, hogy feltüntetik annak az internetes oldalnak a címét, amelyen e jelentést közzétették, nem egyenlő a teljes jelentés benyújtásával. Mindenesetre a felperesek nem jelölték meg, hogy e jelentés mely egyéb részeiből következtethetnénk arra, hogy a Cour des comptes által végzett kiigazítás megfelelően bizonyíthatja az EK 82. cikk megsértését. A jelentés aktába került oldalából az következik, hogy a Cour des comptes analitikus könyvelési módszerekkel azt számította ki, hogy a belső szolgáltató által működtetett csomagküldő tevékenység eredményei 1998 és 2002 között negatívak voltak. Mindemellett a végzett számítás részleteit nem mutatta be. E körülmények között a Bizottság helyesen gondolhatta úgy, hogy e számítások nem elegendőek az EK 82. cikk megsértésének megállapításához. Ezen túlmenően a francia Cour des comptes megjegyzi, hogy a csomagküldő tevékenység eredményei csupán nem régóta ismertek, mivel ezt a tevékenységet csupán 1998-tól különböztették meg a rendes levélküldő szolgáltatásoktól. Mégis a Bizottságnak a 1986 és 1991 közötti időszakra kellett volna kiigazítani a könyvelést, vagyis arra az időszakra, amely alatt a La Poste nem rendelkezett részletes analitikus könyveléssel. Még ha – amint azt a felperesek állítják – a Cour des comptes által végzett kiigazítás elegendő is lett volna az EK 82. cikkbe ütköző jogsértés megállapításához, akkor sem túlzó azt állítani, hogy „rendkívül nehéz" lett volna e feladatot az 1986 és 1991 közötti időszakra nézve elvégezni (a megtámadott határozat 164. pontja).

183 A Bizottság – ahelyett, hogy felfüggesztette volna az ügyet, amíg a közösségi bíróság jogerős ítéletet hoz az állami támogatásokra vonatkozó rész tekintetében – úgy is dönthetett, hogy az erőfölénnyel való visszaélésre vonatkozó panaszt közösségi érdek hiányában elutasítja, arra hivatkozva, hogy a kereszttámogatások létezését – sok más tényező mellett – nehéz bizonyítani. Ezen túlmenően – amint azt a Bizottság hangsúlyozza – ez a kérdés nem is képezi érvelésének lényeges elemét.

184 A felperesek által hivatkozott állítólagos ellentmondással kapcsolatosan elegendő megjegyezni, hogy a „rendkívül nehéz" kifejezés nem egyenlő a „lehetetlennel", amint azt a Bizottság is joggal hangsúlyozza. Ennélfogva a megtámadott határozat 164. és 167. pontja között nem áll fenn ellentmondás.

185 Ennélfogva a második jogalapot el kell utasítani.

3. *A panasz EK 86. cikkre, az EK 82. cikk (3) bekezdésének g) pontjára, valamint az EK 10. cikkre alapozott része elutasításával kapcsolatos különböző jogi hibákra vonatkozó harmadik jogalapról*

A felek érvei

186 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a panaszban a La Poste-tal szemben az EK 82. címén felhozott magatartásokon túlmenően olyan, a francia állam által hozott állami intézkedéseket is bejelentettek, amelyek célja jogellenes magatartások elősegítése volt. Az olyan állami intézkedések, mint például az elsőbbségi vámeljárások, illetve adókedvezmények olyan intézkedéseknek minősülnek, amelyek célja a La Poste a postai alapszolgáltatások piacán fennálló erőfölényének az SFMI-Chronopost-nak nyújtott előnyök révén történő kiterjesztése a gyorsposta-szolgáltatási piac felé.

187 Ezzel kapcsolatosan a Bizottság megsértette az EK-Szerződés [81]. és [82.] cikk alapján kezdeményezett eljárásokban a felek meghallgatásáról szóló, 1998. december 22-i 2842/98/EK bizottsági rendelet 6. cikkét (HL L 354., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 4. kötet, 204. o.) azzal, hogy a megtámadott határozat 46. pontjában olyan indokokra támaszkodott, amelyek tekintetében nem hallgatta meg a panaszosokat. Ezenfelül megsértette az EK 86. cikkel együttes olvasatban az EK 82. cikk (3) bekezdésének g) pontja, valamint az EK 10. cikk alkalmazására vonatkozó szabályokat azzal, hogy a megtámadott határozat 46. pontjában azt állította, hogy az érintett intézkedések nem tartoznak az EK 86. cikk és EK 82. cikk együttes hatálya alá, mivel ezen intézkedések a Bizottság álláspontja szerint a szóban forgó tagállam közhatalma gyakorlásának körébe tartoznak. Végül a megtámadott határozat megsérti az EK 86. cikkre és az EK 82. cikk (3) bekezdésének g) pontjára, valamint az EK 10. cikkre alapozott panasz közösségi érdekű jellegének értékelésére vonatkozó jogszabályokat, és másodlagosan nem tartalmaz indokolást e tárgyra vonatkozóan.

188 A Bizottság a Bíróság C-141/02. P. sz., Bizottság kontra max.mobil ügyben 2005. február 22-én hozott ítéletére hivatkozva ([EBHT 2005., I-1283. o.] a továbbiakban: max.mobil-ítélet) fenntartja, hogy ez a jogalap nem elfogadható.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

189 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az EK 86. cikk (3) bekezdésének szövegéből és e cikk összes rendelkezésének szerkezetéből következik, hogy a Bizottság nem köteles az említett rendelkezések alapján keresetet indítani, mivel a magánszemélyek nem követelhetik ettől az intézménytől, hogy egy adott álláspontot fogadjon el. Az olyan bizottsági határozat, amely elutasítja azon panasz további vizsgálatát, amely a Bizottságot az EK 86. cikk (3) bekezdése alapján történő eljárásra szólítja fel, nem megtámadható, és ezért nem is lehet megsemmisítése iránti keresetet indítani (a fenti 188. pontban hivatkozott max.mobil-ítélet 69. és 70. pontja, valamint a Bíróság C-171/05. P. sz., Piau kontra Bizottság ügyben 2006. február 23-án hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 53. pontja).

190 A felpereseknek a jelen ügy és a max.mobil-ítéletnek helyt adó ügy közötti állítólagos eljárásjogi különbségekre vonatkozó érvei nem relevánsak.

191 Azon érvvel kapcsolatosan, miszerint a felperesek a 17. rendelet 3. cikkének (2) bekezdése alkalmazásában nyújtották be teljes panaszukat, és a Bizottság e panaszt a fenti jogszabályi hivatkozásnak megfelelően is kezelte, hangsúlyozni kell, hogy amennyiben a panaszos olyan jogalapra hivatkozva nyújtja be panaszát, amely nem releváns, emiatt nem rendelkezik keresetindítási joggal az ellen, hogy a Bizottság elutasította az egyik tagállammal szemben benyújtott panasz kivizsgálását. A 17. rendelet nem alkalmazható az EK 86. cikk tekintetében (a fenti 188. pontban hivatkozott max.mobil-ítélet 71. pontja). Ugyanez érvényes 2004. május 1-jén hatályba lépett, a Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendeletre (HL 2003., L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.). Még ha a Bizottság úgy is kezelte a panasz

egészét, mintha az a 17. rendelet 3. cikkének (2) bekezdésének hatálya alá tartozna, ez a tény nem módosíthatta a panaszban hivatkozott jogi keretet. Mindenesetre a Bizottságnak az alkalmazandó jogalapra vonatkozó esetleges tévedése nem ruházza fel a panaszosokat a közösségi bíróság előtti keresetindítási joggal a tekintetben, hogy a Bizottság elutasította azon panaszukat, amely a Bizottságot az EK 86. cikk (3) bekezdésében meghatározott eljárásra hívja fel.

192 A felperesek továbbá arra hivatkoznak, hogy a Bizottsághoz benyújtott panaszuk nem kizárólag az EK 86. cikk Francia Köztársaság általi megsértésére vonatkozott, a panasz ugyanis az EK 82. cikk La Poste általi külön megsértésére, valamint az EK 86. cikk, EK 82. cikk (3) bekezdése g) pontjának, valamint EK 10. cikknek együttes alkalmazásában történt megsértésére is hivatkozott. Ezzel kapcsolatban hangsúlyozni kell, hogy a max.mobil-ügyben eredetileg tett panasz sem csupán az EK 86. cikk megsértésére vonatkozott, hanem az EK 82. cikk, valamint az EK 86. cikk (1) bekezdésének együttes megsértésére (a fenti 188. pontban hivatkozott max.mobil-ítélet 4. pontja). Az EK 86. cikk (1) bekezdésének szövegezéséből kitűnik, hogy e rendelkezést mindig a Szerződés egyéb rendelkezéseivel együttesen kell értelmezni. Az EK 10. cikknek az EK 3. cikk g) pontjával történő együttes olvasatával kapcsolatosan a Bizottság a megtámadott határozat 170. pontjában helyesen hangsúlyozta, hogy az EK 86. cikk lex specialisnak minősül. E rendelkezés – amely a tagállamok kötelezettségeit általánosságban határozza meg – nem ruházza fel a panaszosokat keresetindítási joggal az EK 86. cikk hatálya alá tartozó határozatokkal szemben.

193 Végül a felpereseket az sem ruházza fel keresetindítási joggal a határozat azon részének tekintetében, amely a tagállammal szembeni panaszra vonatkozik, hogy az egyik tagállammal szembeni panaszukat egy vállalkozással szembeni panasszal együttesen nyújtották be. Mivel a Bizottság nem köteles az EK 86. cikk értelmében keresetet indítani, nyilvánvaló, hogy magánszemélyek sem kötelezhetik arra, hogy ekképpen járjon el, úgy, hogy a tagállammal szembeni panaszt a valamely vállalkozással szembeni panasszal együtt kezeli.

194 A felperesek továbbá arra hivatkoznak, hogy a Bizottság soha nem vitatta, hogy e panasz kapcsán a 2842/98 rendelet, illetve később a 773/2004 rendelet szabályait kell alkalmaznia. A felperesek kiemelik, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban kijelentette, hogy az EK 86. cikk, az EK 3. cikk g) pontja, valamint az EK 10. cikk tekintetében ugyanazon okokból nem kíván mélyrehatóbb vizsgálatot tartani, mint amelyek miatt nem állt fenn az EK 82, cikk címén történő részletesebb vizsgálathoz lefolytatásához fűződő közösségi érdek. E tekintetben elegendő megállapítani, hogy e rendeletek – a 17. rendelethez és az 1/2003 rendelethez hasonlóan – az EK 86. cikk tekintetében nem alkalmazhatók, és attól sem válnak alkalmazhatóvá, hogy ha esetleg a Bizottság úgy vélte, hogy azokat alkalmazni kell (a fenti 188. pontban hivatkozott max.mobil-ítélet kihirdető része előtti szakasz). Ráadásul az a tény, hogy a Bizottság kifejtette azon indokokat, amelyek miatt nem kívánt a panasznak helyt adni, nem változtat semmit a határozat e részének jogi minősítésén, amely nem támadható meg. Továbbá az a körülmény, hogy a Bizottság nem tett különbséget a megtámadott határozat különböző részei között, és a panaszosokat keresetindítási jogukról tájékoztatta, nem változtat az adott aktus jogi minősítését.

195 A felperesek azon érve, miszerint a jelen ügyben felmerült eljárásjogi helyzet hasonló a Bíróság C-19/93. P. sz., Rendo és társai kontra Bizottság ügyben 1995. október 19-én hozott ítéletének [EBHT 1995., I-3319. o] alapját képező helyzethez, el kell utasítani. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a hivatkozott ügyben a panasz kizárólag vállalkozások – és nem valamely tagállam – ellen irányult, és nem az EK 86. cikk volt a panasz jogi alapja. A Bizottság csupán e panasz vizsgálata keretében vizsgálta meg azt a kérdést, hogy az EK 86. cikk (2) bekezdésével ellentétes-e az EK 81. cikk (1) bekezdésének alkalmazása. Az eljárásjogi helyzet tehát teljesen eltért a jelen ügyben felmerült eljárásjogi helyzettől.

196 A fentiekből következően a harmadik jogalapot el kell utasítani mint elfogadhatatlant.

197 A fentiek összességéből következően a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

198 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mindemellett az eljárási szabályzat 87. cikke 3. §-ának első albekezdése alapján kivételes okból az Elsőfokú Bíróság elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását vagy azt, hogy a felek mindegyike maga viselje saját költségeit.

199 A jelen ügyben a keresetet el kell utasítani, és mind a Bizottság, mind a beavatkozók azt kérték, hogy az Elsőfokú Bíróság a felpereseket kötelezze a költségek viselésére. Mindemellett figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban kötelezettségeit tévesen értelmezte, amikor kijelentette, hogy nem köteles az állítólagos jogsértések súlyát és időtartamát figyelembe venni (lásd a fenti 76. pontot). Ugyan ez a tévedés nem befolyásolta a határozat rendelkező részét, és ennek alapján az Elsőfokú Bíróság nem semmisítheti meg a megtámadott határozatot (lásd a fenti 147. pontot), mégis ez a tény arra késztette a felpereseket, hogy a határozatot az Elsőfokú Bíróság előtt megtámadják. Emiatt az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy helyesen ítéli meg a jelen ügy körülményeit, amikor a Bizottságot kötelezi saját költségei viselésére.

200 Ezzel szemben az eljárási szabályzat 87. cikke 5.§-a első albekezdésének első mondata értelmében az Elsőfokú Bíróság a keresetétől vagy a kérelmétől elálló felet kötelezi a költségek viselésére, ha a másik fél ezt az elállásra vonatkozó észrevételeiben kéri. A jelen ügyben a CRIE elállt kérelmétől, és a Bizottság az elállásra vonatkozó észrevételeiben azt kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság a CRIE-t kötelezze saját költségei viselésére. E rendelkezés második mondata értelmében keresetétől vagy a kérelmétől elálló fél kérelmére azonban az Elsőfokú Bíróság a másik felet kötelezi a költségek viselésére, ha ez a másik fél magatartása alapján indokoltnak látszik. Mindazonáltal a második mondat a jelen ügyben nem alkalmazható, mivel a CRIE az elállásra vonatkozó levelében nem kérelmezte azt. Ezért tehát az Elsőfokú Bíróság a CRIE-t kötelezi saját és a Bizottság költségei egynegyedének viselésére.

201 A beavatkozók felmerült költségeivel kapcsolatosan meg kell állapítani, hogy a CRIE elállását követően nem nyilatkoztak a költségviselésről. Az eljárási szabályzat 87. cikke 5. §-ának harmadik albekezdése értelmében költségviselésre irányuló kérelmek hiányában a felek maguk viselik saját költségeiket. Az Elsőfokú Bíróság tehát kötelezi a Chronopost-ot és a La Poste-ot saját költségeik egynegyedének viselésére. Az Elsőfokú Bíróság ezenfelül úgy határoz, hogy a beavatkozók kérelmei alapján felpereseket kötelezi a beavatkozók költségei háromnegyedének viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság törli a CRIE SA-t a felperesek közül.

2) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet elutasítja.

3) Az Elsőfokú Bíróság az Union française de l'express-t (UFEX), a DHL Express (France) SAS-t és a Federal express international (France) SNC-t kötelezi a

saját költségeiken felül a Chronopost SA és a La Poste költségei háromnegyedének viselésére. A Chronopost-ot és a La Poste-ot kötelezi saját költségeik egynegyedének viselésére. A CRIE-t kötelezi saját költségei viselésén kívül a Bizottság költségei egynegyedének viselésére. A Bizottságot kötelezi saját költségei háromnegyedének viselésére.

Pirrung Forwood Pelikánová

Kihirdetve Luxembourgban, a 2007. szeptember 12-i nyilvános ülésen.

E. Coulon J. Pirrung

hivatalvezető elnök

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei ..... II - 3406

1. A jogvita felei ..... II - 3406

2. Az 1990. december 21-i panasz ..... II - 3408

3. A Bizottság 1992. március 10-i levele ..... II - 3409

4. A panaszt elutasító 1994. december 30-i határozat ..... II - 3409

5. Nemzeti eljárások ..... II - 3410

6. A megtámadott határozat ..... II - 3411

7. A panasz állami támogatásra vonatkozó részével kapcsolatos határozat ..... II - 3411

Az eljárás és a felek kérelmei ..... II - 3413

Az elfogadhatóságról ..... II - 3415

1. A felek érvei ..... II - 3415

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 3417

Előzetes megjegyzések ..... II - 3417

Az UFEX panaszának nemlétezésére vonatkozó első elfogadhatatlansági kifogásról ..... II - 3418

A La Poste alapvető jogainak megsértésre vonatkozó második elfogadhatatlansági kifogásról ..... II - 2419

Az ügy érdeméről ..... II - 3422

1. A panasz kivizsgálására vonatkozó közösségi érdek értékelésére vonatkozó jogszabályok megsértésére vonatkozó első jogalapról ..... II - 3422

Az Elsőfokú Bíróság 2000. május 25-i ítéletében a Bíróság fellebbezésről döntve hozott 1999. március 4-i ítéletre vonatkozó megállapításainak nyilvánvalóan téves értelmezésére vonatkozó első részről ..... II - 3423

A felek érvei ..... II - 3423

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 3424

A közösségi érdek meghatározásához szükségszerűen hozzátartozó tényezők téves értékelésére vonatkozó második részről ..... II - 3429

A megtámadott határozat összefoglalása ..... II - 3429

A felek érvei ..... II - 3433

– Az állítólagos jogsértések súlya ..... II - 3433

– Az állítólagos jogsértés időtartama ..... II - 3434

– Az állítólagos jogsértés versenyellenes hatásainak tartóssága ..... II - 3435

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 3436

– Az állítólagos jogsértések időtartama ..... II - 3436

– Az állítólagos jogsértés hatásainak tartósságáról ..... II - 3443

– Az állítólagos jogsértés súlyossága ..... II - 3449

A Bizottságnak a nemzeti bíróságokhoz viszonyított, a közösségi érdek fennállásának vizsgálatával kapcsolatos nyilvánvalóan és szándékosan tévesen értelmezett szerepére vonatkozó harmadik részről ..... II - 3452

A megtámadott határozat összefoglalása ..... II - 3452

A felek érvei ..... II - 3453

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 3453

Az arra vonatkozó negyedik részről, hogy a Bizottság azzal, hogy a megtámadott határozat 167. pontjában a közösségi érdek állítólagos hiánya miatti elutasítás indokolása miatt az ügy állami támogatásokra vonatkozó részére utal vissza, megsérti a jóhiszeműség elvét, illetve a közösségi intézmények közötti jóhiszemű együttműködés elvét (EK 10. cikk) ..... II - 3456

A felek érvei ..... II - 3456

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 3457

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 3458

2. A megtámadott határozat két lényeges elemének indokolásában felmerült ellentmondásra vonatkozó második jogalapról ..... II - 3460

A felek érvei ..... II - 3460

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 3461

3. A panasz EK 86. cikkre, 82. cikk (3) bekezdésének g) pontjára, valamint EK 10. cikkre alapozott része elutasításával kapcsolatos különböző jogi hibákra vonatkozó harmadik jogalapról ..... II - 3464

A felek érvei ..... II - 3464

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 3465

A költségekről ..... II - 3468